

U S T A W A

z dnia 2016 r.

o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 w pkt 15 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. ba w brzmieniu:

„ba) chwytanie lub zabijanie zwierząt gatunków chronionych w celu ograniczenia poważnych szkód w odniesieniu do upraw rolnych, inwentarza żywego, lasów, rybostanu, wody lub innych rodzajów mienia;”;

2) w art. 8c w ust. 2 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W przypadku odwołania dyrektora parku narodowego minister właściwy do spraw środowiska z dniem odwołania może powierzyć pełnienie jego obowiązków pracownikowi parku narodowego, pełniącemu funkcję kierowniczą, do czasu powołania dyrektora parku narodowego, jednak na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy.”;

3) w art. 8g ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadzenia gospodarki finansowej parku narodowego, kierując się potrzebą zapewnienia jednolitego sposobu przeznaczania środków publicznych na realizację zadań parku narodowego określonych w ustawie oraz przestrzegania ładu finansów publicznych.”;

4) w art. 10:

a) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Parkowi narodowemu przysługuje prawo pierwokupu:

- 1) nieruchomości położonej w granicach parku narodowego - na rzecz Skarbu Państwa;
- 2) ułamkowej części nieruchomości położonej w granicach parku narodowego - na rzecz parku narodowego.”;

b) ust. 5k otrzymuje brzmienie:

„5k. Położone w granicach parku narodowego nieruchomości Skarbu Państwa, zbędne jednostce organizacyjnej sprawującej trwały zarząd albo Państwowemu Gospodarstwu Leśnemu Lasy Państwowe sprawującemu zarząd, w przypadku wygaśnięcia trwałego zarządu jednostki organizacyjnej albo wygaśnięcia zarządu Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, na wniosek dyrektora parku narodowego, oddaje się w użytkowanie wieczyste parkowi narodowemu.”;

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska oraz ustawę z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1936 i 2171 oraz z 2016 r. poz. 422.

- 5) w art. 10b:
- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) stroną jest państwowa jednostka budżetowa lub samorządowa jednostka budżetowa;”,
- b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:
- „7) zawierana jest umowa najmu lokalu z aktualnym najemcą, któremu przysługuje tytuł prawny do zajmowania lokalu, wynikający z przepisów odrębnych;
- 8) nieruchomość jest zbywana na rzecz osoby, której przysługuje pierwszeństwo w jej nabyciu stosownie do przepisów ustawy.”;
- 6) w art. 13 uchyla się ust. 3b;
- 7) w art. 15:
- a) w ust. 1:
- pkt 15 otrzymuje brzmienie:
- „15) ruchu pieszego, rowerowego, narciarskiego i jazdy konnej wierzchem, z wyjątkiem szlaków i tras narciarskich wyznaczonych w planie ochrony lub zadaniach ochronnych;”,
- pkt 25 otrzymuje brzmienie:
- „25) wprowadzania gatunków roślin, zwierząt lub grzybów;”,
- b) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) potrzebą realizacji inwestycji liniowych celu publicznego lub wykonywania zadań z zakresu obronności kraju w przypadkach braku zagrożenia bezpieczeństwa państwa, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, jeżeli brak jest rozwiązań alternatywnych i zagwarantowano kompensację przyrodniczą w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,
- c) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) realizacji inwestycji liniowych celu publicznego lub wykonywania zadań z zakresu obronności kraju w przypadku braku zagrożenia bezpieczeństwa państwa, o którym mowa w ust. 2 pkt 4, jeżeli brak jest rozwiązań alternatywnych i zagwarantowano kompensację przyrodniczą w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska.”,
- d) dotychczasową treść pierwszego ust. 6 oznacza się jako ust. 6a;
- 8) w art. 20 w ust. 3 po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
- „5a) wskazanie szlaków i tras narciarskich, dla ruchu pieszego, rowerowego, narciarskiego i jazdy konnej wierzchem, a w razie potrzeby także maksymalnej liczby osób mogących przebywać na nich jednocześnie i warunków korzystania z nich;”,
- 9) w art. 22 w ust. 3 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

5) wskazanie szlaków i tras narciarskich, dla ruchu pieszego, rowerowego, narciarskiego i jazdy konnej wierzchem, a w razie potrzeby także maksymalnej liczby osób mogących przebywać na nich jednocześnie i warunków korzystania z nich.”;

10) w art. 23a ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Projekt uchwały, o której mowa w ust. 1, w części dotyczącej wprowadzenia zakazów, wymienionych w art. 24 ust. 1a wymaga uzgodnienia z właściwą miejscowo radą gminy.”;

11) w art. 28:

a) w ust. 11 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Planu zadań ochronnych nie ustanawia się dla obszaru Natura 2000 lub jego części.”;

b) ust. 11d otrzymuje brzmienie:

„11d. W przypadku, gdy projekt planu urządzenia lasu, o którym mowa w ust. 11 pkt 3a, obejmuje obszar Natura 2000 lub jego część, położony na obszarze dwóch albo więcej województw do uzgodnienia, o którym mowa w ust. 11a, stosuje się odpowiednio art. 57 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.”;

12) w art. 34 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych, właściwy miejscowo regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, zezwala na realizację planu lub działań, mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszary znajdujące się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000.”;

13) w art. 44 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony, o których mowa w ust. 2, w odniesieniu do pomnika przyrody stanowiącego grupy lub aleje drzew lub krzewów mogą obejmować w szczególności zasady wymiany drzew lub krzewów martwych lub obumierających.”;

14) w art. 45 ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) zadań z zakresu obronności kraju w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa państwa, a w przypadku zadań z zakresu obronności kraju w przypadku braku zagrożenia bezpieczeństwa państwa – po uzgodnieniu z organem ustanawiającym daną formę ochrony przyrody.”;

15) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Art. 53. Regionalny dyrektor ochrony środowiska może, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw środowiska, wprowadzić na terenie województwa, na czas określony, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, ochronę gatunków roślin, zwierząt bądź grzybów, nieobjętych ochroną określoną w przepisach, o których mowa w art. 48-50, a także właściwe dla nich zakazy wybrane spośród zakazów, o których mowa w art. 51 ust. 1 i 1a oraz

art. 52 ust. 1 i 1a, a także odstępstwa od zakazów wybrane spośród odstępstw, o których mowa w art. 51 ust. 2 oraz art. 52 ust. 2.”;

16) w art. 60 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Strefy ochrony ostoi, miejsc rozrodu lub regularnego przebywania zwierząt objętych ochroną gatunkową, o których mowa w art. 49 pkt 1 lit. e, po uzgodnieniu z właścicielem lub zarządcą terenu, mogą być większe niż określone w przepisach wydanych na podstawie art. 49 ustawy.”;

17) w art. 61:

a) w ust. 6 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„W przypadku konieczności przeprowadzenia konsultacji Państwowa Rada Ochrony Przyrody informuje o tym organ zarządzający, a wyrażenie opinii następuje niezwłocznie po zakończeniu konsultacji, nie później niż w ciągu 90 dni od dnia wystąpienia o opinię.”,

b) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Członkom Państwowej Rady Ochrony Przyrody, którzy opracowali ostateczny projekt opinii przysługuje wynagrodzenie brutto w wysokości 240 zł waloryzowanej corocznie o prognozowany średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem określony w ustawie budżetowej. W razie uchybienia terminowi opracowania i dostarczenia opinii, o którym mowa w ust. 6, wynagrodzenie nie przysługuje.”;

18) w art. 63:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Minister właściwy do spraw środowiska prowadzi rejestr instytucji naukowych i naukowców, uprawnionych do przewożenia w celach naukowych przez granicę Unii Europejskiej bez zezwolenia wydawanego na podstawie przepisów, o których mowa w art. 61 ust. 1, okazów zielnikowych lub okazów muzealnych zakonserwowanych, zasuszonych albo w inny sposób utrwalonych lub żywego materiału roślinnego, w celu nieodpłatnej wymiany, użyczenia lub darowizny.”,

b) w ust. 2:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Instytucja naukowa lub naukowiec, ubiegający się o wpis do rejestru, powinni spełniać następujące warunki:”,

– pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) kolekcja jest przechowywana pod opieką osoby wyznaczonej przez kierownika instytucji naukowej lub naukowca, w warunkach uniemożliwiających jej zniszczenie;”,

– pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) katalog, o którym mowa w pkt 6, jest udostępniany zainteresowanym instytucjom naukowym lub naukowcom.”,

c) w ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„3. Wpisanie do rejestru, o którym mowa w ust. 1, następuje na wniosek zainteresowanej instytucji naukowej lub naukowca.”,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister właściwy do spraw środowiska, po wpisaniu instytucji naukowej lub naukowca do rejestru, o którym mowa w ust. 1, wydaje zaświadczenie.”,

e) w ust. 5:

– wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Instytucja naukowa lub naukowiec, wpisani do rejestru, o którym mowa w ust. 1, są obowiązani do:”

– w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) przekazanych innym, uprawnionym na podstawie umów międzynarodowych, instytucjom naukowym i naukowcom;”,

f) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wykreślenie instytucji naukowej lub naukowca z rejestru może nastąpić, jeżeli instytucja naukowa lub naukowiec przestali spełniać warunki, o których mowa w ust. 2, lub nie aktualizują katalogu.”,

g) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Regionalny dyrektor ochrony środowiska właściwy ze względu na miejsce siedziby instytucji naukowej lub miejsce przechowywania przez naukowca kolekcji dokonuje kontroli aktualizacji katalogu oraz spełnienia warunków, o których mowa w ust. 2, corocznie, a w razie pilnej potrzeby każdorazowo na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska.”;

19) po art. 63 dodaje się art. 63a w brzmieniu:

„Art. 63a. 1. Minister właściwy do spraw środowiska prowadzi rejestr zakładów upoważnionych do pozyskiwania, przetwarzania, pakowania lub przepakowywania kawioru przeznaczonych do wywozu do krajów trzecich lub w celu obrotu na obszarze Unii Europejskiej.

2. Wpisanie do rejestru, o którym mowa w ust. 1, następuje na wniosek zainteresowanego zakładu. Wniosek zawiera:

- 1) imię i nazwisko lub nazwę i adres zamieszkania lub siedziby;
- 2) informację o rodzaju prowadzonej działalności (produkcja, pakowanie lub przepakowywanie kawioru) i miejscu jej prowadzenia;
- 3) informację o gatunkach ryb jesiotrokształtnych, objętych zgłoszoną działalnością;
- 4) dokumenty wskazujące na pochodzenie i pozyskanie ryb jesiotrokształtnych, w tym stad hodowlanych, zgodne z przepisami w zakresie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi;
- 5) informację o wielkości i wieku stad hodowlanych poszczególnych gatunków (w przypadku obiektów akwakultury);
- 6) dokument wydany przez powiatowego lekarza weterynarii potwierdzający prowadzenie działalności nadzorowanej w zakresie produkcji kawioru.

3. Minister właściwy do spraw środowiska, po wpisaniu zakładu do rejestru, o którym mowa w ust. 1, nadaje wnioskodawcy numer rejestracyjny i wydaje zaświadczenie o wpisie do rejestru wraz z określeniem warunków, od których spełnienia uzależniona jest możliwość pozyskiwania, przetwarzania, pakowania lub przepakowywania kawioru przez zakład.

4. Minister właściwy do spraw środowiska może odmówić wpisania do rejestru, jeżeli wnioskodawca był skazany prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo w zakresie przewozu oraz obrotu okazami gatunków określonych w przepisach dotyczących ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, w okresie 3 lat poprzedzających dzień złożenia wniosku.

5. Regionalny dyrektor ochrony środowiska właściwy ze względu na miejsce położenia zakładu przeprowadza kontrole w zakresie spełniania warunków określonych w zaświadczeniu o wpisie do rejestru, o którym mowa w ust. 1.

6. Kontroli, o której mowa w ust. 5, nie rzadziej niż raz na rok, dokonuje regionalny dyrektor ochrony środowiska z własnej inicjatywy lub na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska.

7. Czynności kontrolne są wykonywane przez osoby posiadające imienne upoważnienie wydane przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

8. Upoważnienie, o którym mowa w ust. 7, zawiera wskazanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności, miejsca i zakresu kontroli oraz podstawy prawnej do jej wykonywania.

9. Przed przystąpieniem do czynności kontrolnych osoba upoważniona do ich wykonywania jest obowiązana okazać upoważnienie, o którym mowa w ust. 7.

10. Osoby upoważnione do wykonywania czynności kontrolnych mają prawo do:

- 1) wstępu na teren należący do podmiotu kontrolowanego;
- 2) żądania pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli;
- 3) wglądu do rejestrów i innych dokumentów związanych z przedmiotem kontroli, sporządzania z nich odpisów, wyciągów lub kopii oraz zabezpieczania tych dokumentów.

11. Wstęp oraz wykonywanie czynności kontrolnych następują w obecności właściciela zakładu lub posiadacza nieruchomości.

12. Osoba wykonująca czynności kontrolne sporządza z tych czynności protokół.

13. Protokół podpisuje osoba wykonująca czynności kontrolne oraz osoba reprezentująca kontrolowany zakład.

14. W przypadku odmowy podpisania protokołu przez osobę reprezentującą zakład kontrolowany, protokół podpisuje tylko osoba wykonująca czynności kontrolne, dokonując w protokole stosownej adnotacji o odmowie podpisania protokołu przez osobę reprezentującą zakład kontrolowany.

15. Regionalny dyrektor ochrony środowiska przekazuje protokół, o którym mowa w ust. 12, podmiotowi kontrolowanemu oraz ministrowi właściwemu do spraw środowiska w terminie do 14 dni od dnia zakończenia kontroli.

16. W przypadku stwierdzenia w działalności zakładu, uchybień, nieprawidłowości lub niezgodności z obowiązującym prawem, minister właściwy do spraw środowiska wykreśla zakład z rejestru, o którym mowa w ust. 1.

17. Minister właściwy do spraw środowiska wprowadzi w drodze rozporządzenia jednolity system znakowania kawioru, zgodny z przepisami Unii Europejskiej w zakresie handlu dziką fauną i florą, kierując się potrzebą zapewnienia spójności systemu numeracji, niepowtarzalności nadawanych numerów i skutecznej kontroli legalności obrotu kawiozem.”;

20) w art. 64:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Z zastrzeżeniem ust. 1a, posiadacz żywych zwierząt gatunków wymienionych w załącznikach A i B rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, zaliczonych do płazów, gadów, ptaków lub ssaków, a także prowadzący ich hodowlę, jest obowiązany do pisemnego zgłoszenia ich do rejestru.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, gatunki zwierząt zaliczanych do płazów, gadów, ptaków lub ssaków wymienionych w załącznikach A i B rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, które nie będą podlegały obowiązkowi rejestracji, kierując się potrzebą wyłączenia z regulacji tych gatunków, w przypadku których ryzyko podejmowania nielegalnych działań z udziałem okazów pochodzących ze środowiska przyrodniczego jest znikome.”,

c) w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) czasowego przetrzymywania zwierząt przez organy ścigania, sądy i biegłych sądowych, w związku z prowadzonym postępowaniem.”,

d) w ust. 4:

– pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) datę, miejsce urodzenia lub wyklucia zwierzęcia – o ile są znane;”,

– pkt 11 otrzymuje brzmienie:

„11) numer i datę wydania dokumentu, o którym mowa w art. 64a ust. 1.”,

e) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Obowiązek zgłoszenia do rejestru, modyfikacji wpisu lub wykreślenia z rejestru powstaje z dniem nabycia lub zbycia, wwozu do kraju lub wywozu za granicę państwa, wejścia w posiadanie zwierzęcia, jego utraty lub śmierci. Wniosek o dokonanie wpisu lub wykreślenia z rejestru powinien być złożony właściwemu staroście w terminie 14 dni od dnia powstania tego obowiązku.”,

f) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. W przypadku zwierząt urodzonych w hodowli, jeżeli warunki rozrodu lub dobrostan zwierząt uniemożliwiają kontrolę miotu w terminie 14 dni od urodzenia, rejestracji zwierząt należy dokonać w terminie 2 miesięcy od dnia ich urodzenia, pod warunkiem zgłoszenia powiatowemu lekarzowi weterynarii faktu uzyskania w hodowli potomstwa nie później niż 7 dnia od urodzenia się zwierząt.”,

g) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do wniosku o dokonanie wpisu do rejestru załącza się kopię dokumentu, o którym mowa w art. 64a ust. 1.”,

h) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. Minister właściwy do spraw środowiska określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o dokonanie wpisu do rejestru, modyfikacji wpisu lub wykreślenia z rejestru żywych zwierząt oraz wzór zaświadczenia o wpisie do rejestru, kierując się potrzebą zapewnienia stosowania ujednoczonych dokumentów zawierających informacje dotyczące rejestrowanych okazów.”,

i) uchyla się ust. 9;

21) po art. 64 dodaje się art. 64a w brzmieniu:

„Art. 64a 1. Podmioty prowadzące działalność gospodarczą w zakresie handlu zwierzętami i roślinami, rozpoznawalnymi częściami albo produktami pochodnymi gatunków wymienionych w załącznikach A, B rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, a także osoby fizyczne sprzedające lub oddające wymienione okazy, są obowiązane do posiadania i przekazania wraz z okazem oryginału lub kopii:

- 1) zezwolenia na import okazu do Unii Europejskiej lub zawiadomienia o przywozie, albo
- 2) świadectwa Unii Europejskiej wydanego na podstawie art. 10 rozporządzenia, o którym mowa albo
- 3) zezwolenia na pozyskanie ze środowiska przyrodniczego, albo
- 4) dokumentu wydanego przez powiatowego lekarza weterynarii, potwierdzającego pochodzenie okazu z hodowli, albo
- 5) innego dokumentu stwierdzającego legalność pochodzenia okazu w rozumieniu przepisów z zakresu ochrony gatunków dziko występujących zwierząt.

2. Oryginał dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-5, jest przekazywany jedynie w przypadku, gdy jednorazowej sprzedaży lub darowizny podlegają wszystkie okazy wymienione w dokumencie. Dokument powinien być przez przekazującego okazy zaopatrzone, na rewersie, w datę transakcji lub informację o dokonaniu darowizny, pieczęć i podpis osoby przekazującej.

3. W przypadku, gdy partia okazów wymienionych w dokumencie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-5, ma być podzielona, posiadacz okazów przedkłada staroście właściwemu dla miejsca ich przetrzymywania oryginał oraz kopie tego dokumentu zaopatrzone, na rewersie, w numer nadawany według numeracji ciągłej, adnotację o ilości okazów, dla których została ona wystawiona, a jeżeli dokument dotyczy więcej niż jednego gatunku, także o ich przynależności gatunkowej.

4. Starosta właściwy dla miejsca przetrzymywania okazów lub osoba upoważniona potwierdza podpisem i pieczęcią zgodność kopii z oryginałem, w tym zgodność przedłożonych kopii z ilością okazów objętych dokumentem.

5. Kopie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 1-5, zostają zwrócone posiadaczowi okazów a jego oryginał zostaje zatrzymany przez starostę i przekazany ministrowi właściwemu do spraw środowiska, po dokonaniu adnotacji o ilości wydanych kopii i okazów nimi objętych.

6. Przekazywana wraz z okazem kopia dokumentu, o której mowa w ust. 5, powinna być dodatkowo zaopatrzone na rewersie w datę zmiany właściciela okazów wraz z informacją, czy ta zmiana była wynikiem sprzedaży czy darowizny, podpis i ewentualnie pieczęć osoby przekazującej.”;

22) po art. 82 wprowadza się art. 82a-82d w brzmieniu:

„Art. 82a. Rada gminy, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego, może:

- 1) wprowadzić obowiązek uzyskania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości, a w przypadku wprowadzenia takiego obowiązku może także określić przypadki, w których zezwolenie to nie jest wymagane;
- 2) wprowadzić obowiązek ponoszenia opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości po uzyskaniu zezwolenia, a w przypadku wprowadzenia takiego obowiązku może także określić przypadki, w których opłata ta nie jest ponoszona;
- 3) ustalić zasady i sposób ustalania opłaty, o której mowa w pkt 2;
- 4) ustalić zasady i przypadki rozkładania na raty, odraczania terminu płatności lub umarzania ustalonej opłaty, o której mowa w pkt 2;
- 5) uzależnić możliwość uzyskania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości od nasadzeń zastępczych, stanowiących kompensację przyrodniczą za usuwane drzewa i krzewy w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, lub przesadzenia drzewa lub krzewu, a w przypadku wprowadzenia takiego obowiązku może także określić przypadki, w których nasadzenia zastępcze lub przesadzenie drzewa lub krzewu nie musi być dokonywane; obowiązek, o którym mowa, może być wprowadzony alternatywnie, łącznie albo zamiennie z obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1 pkt 2;

- 6) ustalić naruszenia przepisów o ochronie terenów zieleni i zadrzewień, za które ponosi się administracyjną karę pieniężną;
- 7) ustalić zasady i sposób ustalania wysokości administracyjnych kar pieniężnych za naruszenia, o których mowa w pkt 6;
- 8) ustalić zasady i przypadki rozkładania na raty, odraczania terminu płatności, obniżania lub umarzania administracyjnych kar pieniężnych wymierzonych za naruszenia, o których mowa w pkt 6, a także przypadki, w których tych kar nie wymierza się.

Art. 82b. W przypadku wprowadzenia przez radę gminy obowiązku uzyskania zezwolenia na usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości zezwolenie to wydaje:

- 1) właściwy minister albo kierownik urzędu centralnego, który określił teren zamknięty – w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu na terenach zamkniętych o charakterze zastrzeżonym ze względu na obronność i bezpieczeństwo państwa;
- 2) wojewódzki konserwator zabytków - w przypadku gdy zezwolenie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków;
- 3) wójt, burmistrz albo prezydent miasta – w pozostałych przypadkach.

Art. 82c. 1. W przypadku wprowadzenia przez radę gminy obowiązku ponoszenia opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości po uzyskaniu zezwolenia opłaty naliczane są w zezwoleniu na usunięcie drzewa lub krzewu i pobierane przez organ właściwy do wydania tego zezwolenia. Ten sam organ wydaje decyzję w sprawie rozłożenia na raty, odroczenia terminu płatności lub umorzenia ustalonej opłaty, w przypadku ustalenia przez radę gminy zasad i przypadków w tym zakresie.

2. W przypadku wprowadzenia przez radę gminy obowiązku dokonywania nasadzeń zastępczych lub przesadzenia drzewa lub krzewu zakres tego obowiązku i warunki jego wykonania określa w zezwoleniu na usunięcie drzewa lub krzewu organ właściwy do wydania tego zezwolenia.

Art. 82d. 1. Naruszeniami przepisów o ochronie terenów zieleni i zadrzewień, za które ponosi się administracyjną karę pieniężną, mogą być:

- 1) usunięcie drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia;
 - 2) usunięcie drzewa lub krzewu bez zgody posiadacza nieruchomości;
 - 3) zniszczenie drzewa lub krzewu;
 - 4) uszkodzenie drzewa spowodowane wykonywaniem prac w obrębie korony drzewa.
2. W przypadku ustalenia przez radę gminy naruszeń przepisów o ochronie terenów zieleni i zadrzewień, za które ponosi się administracyjną karę pieniężną, kara ta jest wymierzana przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta. Ten sam organ wydaje decyzję w sprawie rozłożenia na raty, odroczenia terminu płatności, obniżenia i umorzenia kary, w przypadku ustalenia przez radę gminy zasad i przypadków w tym zakresie.”;

23) uchyla się art. 83-87;

24) w art. 87a ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Przepis ust. 2 stosuje się do drzew, w przypadku których rada gminy wprowadziła obowiązek, o którym mowa w art. 82a ust. 1 pkt 1.”;

25) uchyla się art. 88-89;

26) w art. 90 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Czynności, o których mowa w art. 82a-82d, w zakresie, w jakim są one wykonywane przez wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, w odniesieniu do nieruchomości będących w posiadaniu gminy - z wyjątkiem nieruchomości będących w użytkowaniu wieczystym innego podmiotu, wykonuje starosta.”;

27) w art. 97:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Regionalna rada ochrony przyrody liczy od 20 do 30 członków.”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1c w brzmieniu:

„1a. Skład regionalnej rady ochrony przyrody ustala regionalny dyrektor ochrony środowiska.

1b. Regionalny dyrektor ochrony środowiska powołuje członków regionalnej rady ochrony przyrody spośród działających na rzecz ochrony przyrody przedstawicieli nauki, praktyki, organizacji ekologicznych i Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe oraz sejmiku województwa.

1c. Ustanie członkostwa w regionalnej radzie ochrony przyrody następuje w przypadku:

- 1) odwołania członka przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 2) ograniczenia albo utraty przez członka zdolności do czynności prawnych;
- 3) pisemnej rezygnacji członka;
- 4) śmierci członka.”;

28) w art. 104 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Pracownikom Służby Parku Narodowego, używającym własnych pojazdów do celów służbowych w jazdach lokalnych, może być przyznane prawo do zwrotu kosztów związanych z używaniem tych pojazdów – do wysokości miesięcznego ryczałtu pieniężnego lub do wysokości nieprzekraczającej stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, określonych w odrębnych przepisach wydanych przez właściwego ministra, jeżeli przebieg pojazdu, z wyłączeniem ryczałtu pieniężnego, jest udokumentowany w ewidencji przebiegu pojazdu prowadzonej przez pracownika.”;

29) w art. 126 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Skarb Państwa odpowiada za szkody w mieniu wyrządzone przez żubry, wilki, rysie, niedźwiedzie i bobry.”;

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Właściciele lub posiadacze mienia zagrożonego szkodami wyrządzanymi przez zwierzęta, o których mowa w ust. 1, mogą współdziałać z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego - z dyrektorem tego parku, w zakresie wykonywania zabezpieczeń przed tymi szkodami.”;

c) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego - jego dyrektor, prowadzą działania informacyjne w zakresie sposobów zabezpieczania mienia przed szkodami powodowanymi przez zwierzęta, o których mowa w ust. 1, a także w zakresie możliwości uzyskania zezwolenia na odstępstwa od zakazów obowiązujących wobec tych gatunków w trybie art. 56 ust. 1, 2 lub 2b i 56a ust. 1 ustawy.”;

d) w ust. 6:

- w pkt 2 w lit. b średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. c-g w brzmieniu:

- „c) nie uzyskał pozwolenia wodnoprawnego w przypadku, gdy było ono wymagane na podstawie ustawy dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne (Dz. U. z 2015 r., poz. 469, z późn. zm.³⁾), pozwolenia na budowę lub nie zgłosił budowy lub wykonania robót budowlanych w przypadku, gdy było ono wymagane na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2016 r. poz. 209) - w odniesieniu do mienia, w którym wyrządzono szkodę,
- d) nie wystąpił o zezwolenie, o którym mowa w art. 56 ust. 1, 2 lub 2b, na wykonanie czynności podlegających zakazom, jeżeli wykonanie tych czynności mogło zapobiec powstaniu szkody, z wyjątkiem okoliczności, gdy wystąpienia szkody nie dało się przewidzieć,
- e) nie wykonał czynności, na przeprowadzenie których posiadał zezwolenie, o którym mowa w art. 56 ust. 1, 2 lub 2b, jeżeli wykonanie tych czynności mogło zapobiec powstaniu szkody,
- f) nie wykonał czynności określonych w zarządzeniu regionalnego dyrektora ochrony środowiska, o którym mowa w art. 56a ust. 1, jeżeli był w tym zarządzeniu wymieniony jako podmiot uprawniony do wykonywania przedmiotowych czynności - w przypadku szkód wyrządzonych przez bobra,
- g) nie realizował obowiązku właściwego utrzymania urządzeń melioracji wodnych szczegółowych, wynikającego z ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. - Prawo wodne - w przypadku szkód wyrządzanych przez bobra;”

- w pkt 3 w lit. d kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e-f w brzmieniu:

- „e) powstałe na skutek niewłaściwego użytkowania zabezpieczeń, o których mowa w ust. 4,
- f) wyrządzone w mieniu, w odniesieniu do którego uzyskano odszkodowanie, jeżeli mienie nie zostało przywrócone do stanu przed zaistnieniem poprzedniej szkody, z wyjątkiem okoliczności, gdy przywrócenie nie było możliwe z powodów niezależnych od właściciela mienia.”

e) uchyla się ust. 8 i 9;

f) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. W sprawach spornych, dotyczących wystąpienia okoliczności, o których mowa w ust. 6 pkt 2 lit. d, e, g i pkt 3 lit. e i f, oraz w sprawach spornych dotyczących wysokości odszkodowań za szkody, o których mowa w ust. 1, orzekają sądy powszechne.”

g) po ust. 10 dodaje się ust. 10a w brzmieniu:

„10a. Wystąpienie okoliczności, o których mowa w ust. 6 pkt 2 lit. d, e, g i pkt 3 lit. e i f, nie zwalnia regionalnego dyrektora ochrony środowiska, a na obszarze parku – dyrektora parku, z obowiązku dokonania oględzin i szacowania szkód oraz ustalania wysokości odszkodowania za nie.”

h) ust. 11 otrzymuje brzmienie:

„11. Minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa i ministrem właściwym do spraw rybołówstwa, określi, w drodze rozporządzenia, terminy zgłoszenia i szacowania szkód, o których mowa w ust. 1, tryb i sposób postępowania przy ich szacowaniu, wzory dokumentów dotyczących szacowania i

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 1590, 1642 i 2295 oraz z 2016 r. poz. 352.

wyliczania odszkodowań za nie oraz sposób wypłaty odszkodowań za te szkody, kierując się potrzebą dokonywania oceny rzeczywistej szkody, przyjęcia wysokości wyceny szkody według cen rynkowych oraz sprawnego szacowania i wypłacania odszkodowań.”;

30) w art. 127 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) przebywa w parku narodowym bez dowodu uiszczenia opłaty, o której mowa w art. 12 ust. 3, lub dokumentu poświadczającego spełnienie przynajmniej jednego z warunków, o których mowa w art. 12 ust. 7 pkt 1-4 i 7 lub dokumentu poświadczającego prawo do ulgi, o której mowa w art. 12 ust. 8, o ile nie jest osobą, o której mowa w art. 12 ust. 7 pkt 5 albo 6”.

Art. 2. W ustawie z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672 i 903) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 400f:

a) w ust. 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) przewodniczący rad będący pracownikami Biura Narodowego Funduszu, urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska, urzędów obsługujących centralne organy administracji rządowej podległe albo nadzorowane przez ministra właściwego do spraw środowiska lub jednostek podległych albo nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw środowiska.”;

b) ust. 7 i 8 otrzymują brzmienie:

„7. Członków rad nadzorczych wojewódzkich funduszy powołują i odwołują:

1) minister właściwy do spraw środowiska – członków, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 i 7;

2) sejmiki województw – członków, o których mowa w ust. 2 pkt 3-6.

8. Członków rad nadzorczych wojewódzkich funduszy, którzy przestali pełnić funkcje, o których mowa w ust. 2 pkt 1-4, albo nie spełniają warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 5-7, odwołuje się niezwłocznie.”;

2) w art. 402 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wpływy z tytułu opłat za usunięcie drzewa lub krzewu oraz kar, o których mowa w art. 82a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, stanowią w całości dochód budżetu gminy, z wyjątkiem wpływów z tytułu opłat i kar nakładanych przez starostę, które stanowią w całości dochód budżetu powiatu, oraz wpływów z tytułu opłat i kar nakładanych przez marszałka województwa, które stanowią w 35% przychód Narodowego Funduszu i w 65% - wojewódzkiego funduszu.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 126:

a) ust. 1-3 otrzymują brzmienie:

„1. Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska.

2. Minister właściwy do spraw środowiska, na wniosek Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, powołuje i odwołuje zastępców Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

3. Stanowisko Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska albo zastępcy Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska może zajmować osoba, która:

- 1) posiada tytuł zawodowy magistra lub równorzędny;
- 2) jest obywatelem polskim;
- 3) korzysta z pełni praw publicznych;
- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 5) posiada kompetencje kierownicze;
- 6) posiada co najmniej 6-letni staż pracy, w tym co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym, w zakresie ochrony środowiska;
- 7) posiada wykształcenie i wiedzę z zakresu spraw należących do właściwości Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.”,

b) uchyla się ust. 4-14;

2) w art. 130:

a) w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska powołuje regionalnych dyrektorów ochrony środowiska spośród osób posiadających dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku dającym kwalifikacje do wykonywania zadań określonych w ustawie oraz posiadających co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym w zakresie ochrony środowiska.”,

b) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, na wniosek regionalnego dyrektora ochrony środowiska, powołuje zastępców regionalnego dyrektora ochrony środowiska spośród osób posiadających dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku dającym kwalifikacje do wykonywania zadań określonych w ustawie oraz posiadających co najmniej 3-letni staż pracy na stanowisku kierowniczym lub samodzielnym w zakresie ochrony środowiska.”,

c) uchyla się ust. 3.

Art. 4. Do członków regionalnych rad ochrony przyrody powołanych na podstawie przepisów dotychczasowych stosuje się przepis art. 97 ust. 1c ustawy zmienianej w art. 1.

Art. 5. Członkowie rad nadzorczych wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, powołani na podstawie art. 400f ust. 7 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym pełnią nadal swoje funkcje do czasu odwołania przez organy, o których mowa w art. 400f ust. 7 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadawanym niniejszą ustawą.

Art. 6. 1. Wyznaczenie przez dyrektora parku narodowego, a w rezerwacie przyrody przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska, szlaków i tras narciarskich na podstawie art. 15 ust. 1 pkt 15 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym zachowuje swoją moc do czasu wyznaczenia ich w planie ochrony i zadaniach ochronnych na podstawie art. 20 ust. 3 pkt 5a i art. 22 ust. 3 pkt 5, w związku z art. 15 ust. 1 pkt 15 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 19 ust. 5 w związku z art. 20 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 19 ust. 5 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 15 i art. 20 ust. 3 pkt 5a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 19 ust. 6 i 7 w związku z art. 20 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 19 ust. 6 i 7 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 15 i art. 20 ust. 3 pkt 5a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

4. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 22 ust. 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 15 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 22 ust. 2 w związku z art. 15 ust. 1 pkt 15 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 7. 1. Do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 83-87 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy nowe, chyba, że opłata za usunięcie drzewa naliczona na ich podstawie byłaby wyższa niż opłata naliczona na podstawie przepisów dotychczasowych.

2. Do postępowań w sprawach, o których mowa w art. 88 i 89 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy nowe, chyba że kara pieniężna wymierzona na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym, byłaby względniejsza.

Art. 8. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 126 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 1 zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 126 ust. 11 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

z. up.
z. up. Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska
Krzysztof Lisowski

z. up.
z. up. Jan Deleu

ZA ZGODNOŚĆ
z. up. WZGLĘDEM PRAWNYM,
FUNKCYJNYM I REDAKCYJNYM

Dyrektor
Departamentu Prawnego

Agnieszka Chilmon

PODSEKRETARZ STANU
Główny Konserwator Przyrody

Andrzej Szewda-Lewandowski

Naczelnik Wydziału I

Maciej Machaj

Naczelnik Wydziału
Parków Narodowych

Wojciech Hurkata

UZASADNIENIE

Projekt niniejszej nowelizacji ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2015 r. poz. 1651, z późn. zm.), ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2016 r. poz. 672) oraz ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2016 r. poz. 353) jest przede wszystkim rezultatem analiz praktycznych doświadczeń w stosowaniu przepisów ww. aktów i ma na celu wyeliminowanie zidentyfikowanych problemów, usprawnienie podejmowanych działań, wyjaśnienie albo przesądzenie występujących wątpliwości. Ujęte w nim zostały także nowe przepisy dotyczące ochrony zadrzewień i zakrzewień, wprowadzające istotną zmianę podejścia do tej ochrony, zakładającą przeniesienie na poziom lokalny, poziom samorządu gminnego, kompetencji do wprowadzania regulacji w tym zakresie.

Szczegółowe uzasadnienie zaproponowanych zmian, w porządku chronologicznym, w oparciu o numerację poszczególnych zmian w ramach projektu ustawy, znajduje się poniżej.

1.1. Zmianie (rozszerzeniu) ulega ustawowa definicja pozyskania, zawarta w art. 5 pkt 15. Uzupełnienie definicji pozwoli na sprawniejsze zarządzanie populacjami gatunków konfliktowych, w sytuacjach gdy wyrządzają one dotkliwie i znacznych rozmiarów szkody gospodarcze.

1.2. Zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem art. 8c ust. 2 ustawy o ochronie przyrody, w przypadku odwołania dyrektora parku narodowego minister właściwy do spraw środowiska, z dniem odwołania, może powierzyć pełnienie jego obowiązków zastępcy dyrektora parku narodowego do czasu powołania dyrektora parku narodowego, jednak na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy. Nie we wszystkich parkach narodowych obsadzone jest stanowisko zastępcy dyrektora, co w przypadku odwołania dyrektora parku może powodować problemy z zapewnieniem ciągłości funkcjonowania parku narodowego. Nie zawsze też okres 6 miesięcy wystarcza do zakończenia procedury naboru nowego dyrektora parku, w szczególności w przypadku konieczności powtarzania naborów (kandydaci nie spełniają określonych wymagań). Proponowana zmiana usuwa ww. mankamenty, umożliwiając powierzenie obowiązków dyrektora parku także innym pracownikom parku niż zastępca dyrektora parku oraz zapewniając dłuższy okres na skuteczne zakończenie procedury naboru.

1.3. W art. 8g ust. 6 ustawy o ochronie przyrody zmianie ulega organ upoważniony do wydania rozporządzenia w sprawie szczegółowego sposobu prowadzenia gospodarki finansowej parku narodowego. Aktualnie organem właściwym do wydania rozporządzenia jest Rada Ministrów. W związku z tym, że minister właściwy do spraw środowiska nadzoruje parki narodowe, również w zakresie prowadzenia gospodarki finansowej, zasadne jest by był także właściwym do wydania stosownego rozporządzenia w tej sprawie. Ponadto w przypadku konieczności zmiany rozporządzenia skróceniu ulegnie czas jego wydania (krótszy proces legislacyjny).

Zgodnie z § 32 ust. 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2016 r. poz. 283), jeżeli zmiana treści przepisu upoważniającego polega na tym, że zmienia się organ upoważniony do wydania aktu wykonawczego, przyjmuje się, że taki akt zachowuje moc obowiązującą; w takim przypadku organem upoważnionym do zmiany lub uchylecia aktu wykonawczego wydanego na podstawie zmienionego przepisu upoważniającego jest organ wskazany w zmienionym upoważnieniu.

1.4.a. Uzasadnione jest przyznanie parkom narodowym prawa nabywania współwłasności w nieruchomościach w drodze pierwokupu. Zasadne jest by w takim przypadku parki narodowe miały możliwość nabywania w ramach pierwokupu ułamkowych części nieruchomości (współwłasności) nie na rzecz Skarbu Państwa, lecz na własność parku narodowego. Rozwiązanie to pozwoli na wykonywanie prawa pierwokupu w przypadku zbywania ułamkowych części nieruchomości położonych w granicach parku narodowego. Aktualnie parki rezygnują z realizacji prawa pierwokupu w takich przypadkach, bowiem nie ma możliwości przekazania zakupionych nieruchomości w użytkowanie wieczyste parkom. Nabycie współwłasności nieruchomości pozwala na współdecydowanie o sposobie zagospodarowania nieruchomości, przez co możliwe jest eliminowanie zagospodarowania powodującego negatywne skutki dla przyrody parku narodowego (zagrożenia wewnętrznego).

1.4.b. Aktualnie w przepisach ustawy o ochronie przyrody określono wyłącznie sytuację, dotyczącą przekazania nieruchomości w użytkowanie wieczyste w przypadku wygaszenia trwałego

zarządu nieruchomości sprawowanego przez jednostkę organizacyjną. Należy jednak zwrócić uwagę, że w granicach parków narodowych znajdują się enklawy należące do Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, których art. 10 ust. 5k w aktualnym brzmieniu nie obejmuje, bowiem Lasy Państwowe nie sprawują trwałego zarządu nieruchomości, tylko, zgodnie z ustawą o lasach zarząd nieruchomości. Tym samym uzupełnienie omawianego przepisu o wskazanie, że dotyczy on także zarządu nieruchomości jest zasadne i pozwoli na przekazywanie nieruchomości znajdujących się w granicach parków narodowych, w stosunku do których wygaszono zarząd, w użytkowanie wieczyste parkom narodowym.

1.5. Aktualnie ustawa o ochronie przyrody określa możliwość bezprzetargowego rozporządzenia nieruchomością m.in. w sytuacji, gdy stroną umowy jest państwowa jednostka budżetowa. Zasadne jest rozszerzenie katalogu także o samorządowe jednostki budżetowe, które realizują działania publiczne dotyczące ogółu mieszkańców, wymagające niekiedy uzyskania praw do wykonania działań na nieruchomościach będących w użytkowaniu wieczystym parków narodowych. Udział samorządowych jednostek budżetowych w organizowanych przez parki narodowe przetargach na rozporządzenie nieruchomościami wydłuża czas rozpoczęcia działań, a ponadto może spowodować niemożności ich wykonania, np. w przypadku przegranej w przetargu.

Zasadne jest także dodanie nowych przypadków, w których możliwe będzie bezprzetargowe rozporządzenie nieruchomością przez parki narodowe. Pierwszym z nich jest sytuacja, w której aktualny najemca lokalu mieszkalnego w przypadku upływu terminu najmu (umowa na czas oznaczony) jest obowiązany wziąć udział w przetargu, pomimo tego, że z racji przepisów odrębnych (np. ustawa o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, Ponadzakładowy Układ Zbiorowy dla Pracowników Parków Narodowych) przysługuje mu prawo do tego lub innego (zamiennego) lokalu. W takiej sytuacji organizowanie przetargu nie znajduje uzasadnienia.

Z art. 104a ust. 3 ustawy o ochronie przyrody wynika, że pracownikom i byłym pracownikom parku narodowego mającym co najmniej 3-letni okres zatrudnienia w parkach narodowych, przysługuje pierwszeństwo w nabyciu lokali, których są najemcami i w których mieszkają. Analogiczny przepis odnosi się do najemców, którzy od co najmniej 3 lat zajmują lokale na podstawie umowy najmu na czas nieoznaczony. Z przepisów tych można wyciągnąć wniosek, że wskazane powyżej osoby mogą nabyć lokal w trybie bezprzetargowym, w innym bowiem przypadku udział w przetargu wiązałby się z możliwością przegranej, a tym samym utraty przyznanych preferencji. Wydaje się jednak, że właściwym byłoby wskazanie wprost, że w sytuacji opisanej powyżej rozporządzenie nieruchomością (zbycie na rzecz osób uprawnionych) powinno odbywać się w drodze bezprzetargowej.

1.6. Zgodnie z art 13 ust. 3b ustawy o ochronie przyrody, projekty planów urządzenia lasu, uproszczonych planów urządzenia lasu i zadania z zakresu gospodarki leśnej, o których mowa w art. 19 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach, w części dotyczącej otuliny rezerwatu przyrody wymagają uzgodnienia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów lub zadań, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody rezerwatu przyrody. Uzgodnienie, o którym mowa, dotyczy otuliny rezerwatu, a nie samej formy ochrony przyrody, jaką jest rezerwat przyrody, i jego znaczenie jest stosunkowo niewielkie. W związku z tym uzasadniona jest rezygnacja z tej formy ingerowania przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska w treść dokumentów urzędzeniowych w zakresie gospodarki leśnej, opracowywanych dla takiej otuliny.

1.7.a. Uzasadnione jest odmienne określanie w art. 15 ustawy o ochronie przyrody miejsca wyznaczania szlaków i tras narciarskich, wykorzystywanych do ruchu pieszego, rowerowego, narciarskiego i jazdy konnej. W chwili obecnej wyznaczenia takiego dokonuje dyrektor parku narodowego (w parku narodowym) i regionalny dyrektor ochrony środowiska (w rezerwacie), działający w formie aktu wewnętrznego (zarządzenia). Proponowana zmiana spowoduje, że ww. wyznaczanie odbywało się będzie w planie ochrony (który jest aktem prawa powszechnie obowiązującego w przypadku planu ochrony parku narodowego i aktem prawa miejscowego w przypadku planu ochrony rezerwatu) lub zadaniach ochronnych (które są aktem wewnętrznym).

Porządkujący charakter ma zmiana art. 15 pkt 25, ponieważ przepisy ustawy o ochronie przyrody nie wskazują, że zgoda ministra właściwego do spraw środowiska na wprowadzanie gatunków roślin, zwierząt lub grzybów nie jest wymagana.

1.7.b i c oraz 1.14. W chwili obecnej ustawa o ochronie przyrody przewiduje, że zakazy określonych działań na terenie (albo wobec) form ochrony przyrody, takich jak park narodowy, rezerwat przyrody, pomnik przyrody, stanowisko dokumentacyjne, użytek ekologiczny czy zespół przyrodniczo-krajobrazowy nie dotyczą realizacji zadań z zakresu obronności kraju w przypadku zagrożenia bezpieczeństwa państwa. Uzasadnione jest jednak wprowadzenie do ustawy możliwości wykonywania zadań z zakresu obronności kraju także w przypadkach **braku zagrożenia bezpieczeństwa państwa**, przy zachowaniu określonych rygorów, takich jak brak rozwiązań alternatywnych, zagwarantowanie kompensacji przyrodniczej w rozumieniu art. 3 pkt 8 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, czy uzgodnienia z organem właściwym dla danej formy ochrony przyrody. Zmiany w tym zakresie zostaną dokonane w ramach art. 15 ust. 3 i 4 oraz art. 45 ust. 2 ustawy.

1.7.d. W chwili obecnej art. 15 ustawy o ochronie przyrody zawiera dwie jednostki redakcyjne oznaczone jako ust. 6. Jedna z nich dotyczy organizowania i prowadzenia szkoleń ratowników górskich i psów ratowniczych i została dodana przez art. 49 pkt 2 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz.U.2011.208.1241) z dniem 31 grudnia 2011 r. Druga określa, że zezwolenie na odstępstwo od zakazów wymienionych w ust. 1 art. 15 wydaje się na czas określony nie dłuższy niż 5 lat i została dodana przez art. 1 pkt 8 lit. c ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. (Dz.U.2011.224.1337) zmieniającej ustawę o ochronie przyrody z dniem 1 stycznia 2012 r. Uzasadnione jest usunięcie ww. nieprawidłowości, w związku z czym proponuje się oznaczenie treści pierwszego ust. 6 jako ust. 6a.

1.8. Zmiana dokonywana w art. 20 ust. 3 ustawy jest konsekwencją zmiany, o której mowa w pkt 1.6.a niniejszego uzasadnienia.

1.9. Zmiana dokonywana w art. 22 ust. 3 ustawy jest konsekwencją zmiany, o której mowa w pkt 1.6.a niniejszego uzasadnienia.

1.10. Zgodnie z art. 23a ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie przyrody, na obszarze chronionego krajobrazu sejmik województwa, w drodze uchwały stanowiącej akt prawa miejscowego wyznacza, w granicach krajobrazów priorytetowych zidentyfikowanych w ramach audytu krajobrazowego, o którym mowa w art. 38a ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, strefy ochrony krajobrazu stanowiące w szczególności przedpoła ekspozycji, osie widokowe, punkty widokowe oraz obszary zabudowane wyróżniające się lokalną formą architektoniczną, istotne dla zachowania walorów krajobrazowych obszaru chronionego krajobrazu, wraz ze wskazaniem które z **zakazów, wymienionych w art. 24 ust. 1a**, obowiązują w danej strefie.

Jak z kolei wynika z ust. 5 ww. art. 23a, projekt uchwały, o której mowa, w części dotyczącej wprowadzenia **zakazów, wymienionych w art. 24a ust. 1a**, wymaga uzgodnienia z właściwą miejscowo radą gminy. Ponieważ art. 24a nie posiada ust. 1a, a zakazy, o których mowa znajdują się w art. 24 ust. 1a ustawy o ochronie przyrody, odesłanie w ust. 5 ww. art. 23a jest odesłaniem błędnym i w związku z tym wymaga korekty.

1.11. Obowiązujący art. 28 ust. 11 ustawy o ochronie przyrody wskazuje katalog przesłanek, w przypadku zaistnienia których nie sporządza się dla obszaru Natura 2000 lub jego części planu zadań ochronnych.

Organ opracowujący plan zadań ochronnych, jeżeli nie zachodzą przesłanki wymienione w art. 28 ust. 11 pkt 1-3a, nie może przystąpić do opracowania planu zadań ochronnych dla części obszaru Natura 2000. Zapis ten jasno określa w jakich sytuacjach można wyłączyć część obszaru z opracowywania dokumentu planistycznego i nawet kiedy dla części obszaru Natura 2000 opracowywany jest dokument wymieniony w art. 28 ust. 11 pkt 2, 3 lub 3a, ale jeszcze nie został on ustanowiony, to nie można tego obszaru wyłączyć z zakresu objętego opracowaniem planu zadań ochronnych. Zmiana polegająca na zastąpieniu sformułowania sporządza słowem ustanawia da możliwość organowi przystępującemu do sporządzania projektu planu zadań ochronnych możliwość wyłączenia części obszaru Natura 2000, dla której nie ma co prawda ustanowionego planu ochrony / zadań ochronnych / planu urządzenia lasu z zakresem planu zadań ochronnych, ale trwają prace lub w najbliższej przyszłości takie prace zostaną podjęte, których celem będzie ustanowienie dokumentu planistycznego zawierającego zakres planu zadań ochronnych. Zmiana ta, nadal nie zwalnia organu wydającego zarządzenie w sprawie planu zadań ochronnych, z konieczności czekania z podpisaniem tego dokumentu na ustanowienie planu ochrony, zadań ochronnych lub planu urządzenia lasu z

zakresem planu zadań ochronnych. W przeciwnym razie takie zarządzenie posiadać będzie wady prawne.

W chwili obecnej w art. 28 w ust. 11d znajdują się niewłaściwe odesłania do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Dokonano więc niezbędnej korekty w ww. zakresie.

1.12. Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych, właściwy miejscowo regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarach morskich – dyrektor właściwego urzędu morskiego, **może zezwolić** na realizację planu lub działań, mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszary znajdujące się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000. Ponieważ uzasadnione jest zniesienie uznania organu w ww. sytuacjach, proponuje się wprowadzenie regulacji stanowiącej, że w przypadku wystąpienia ww. przesłanek ww. organy **zezwalają** na realizację planu lub działań. Ww. rozwiązanie ułatwi realizację inwestycji na terenie obszarów Natura 2000.

1.13. Ustalenia dotyczące czynnej ochrony drzew i krzewów będących grupą lub aleją objętych ochroną w formie pomnika przyrody są obecnie mało precyzyjne w odniesieniu do zamierających i martwych sztuk. Aby umożliwić ochronę całej grupy lub alei drzew lub krzewów stanowiących pomnik przyrody, uchwała rady gminy może w razie potrzeby określić gatunki, wiek i rozmiary nowych nasadzeń, które zastępując stare osobniki, będą gwarantować ciągłość funkcji przyrodniczych, dla których pomnik przyrody został powołany.

1.14. Wyjaśnienie zmiany art. 45 ust. 2 ustawy zostało przedstawione w pkt. 1.7.b i c niniejszego uzasadnienia.

1.15. Zgodnie z art. 53 ustawy o ochronie przyrody, regionalny dyrektor ochrony środowiska może wprowadzić na terenie województwa, na czas określony, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, ochronę gatunków roślin, zwierząt bądź grzybów, nieobjętych ochroną określoną w przepisach, o których mowa w art. 48-50, a także właściwe dla nich zakazy wybrane spośród zakazów, o których mowa w art. 51 ust. 1 i 1a oraz art. 52 ust. 1 i 1a, a także odstępstwa od zakazów wybrane spośród odstępstw, o których mowa w art. 51 ust. 2 oraz art. 52 ust. 2. Ponieważ uzasadnione jest zapewnienie wpływu ministra właściwego do spraw środowiska na proces wprowadzania ww. ochrony, zaproponowano zmianę brzmienia ww. przepisu polegającą na konieczności uzyskania uprzedniej zgody ministra właściwego do spraw środowiska na wydanie zarządzenia w tej sprawie.

1.16. Zgodnie z art. 49 ustawy o ochronie przyrody, minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia (1) gatunki zwierząt objętych ochroną, (2) właściwe dla poszczególnych gatunków lub grup gatunków zwierząt zakazy wybrane spośród zakazów, o których mowa w art. 52 ust. 1 i 1a, oraz odstępstwa od zakazów wybrane spośród odstępstw, o których mowa w art. 52 ust. 2, (3) sposoby ochrony gatunków, w tym **wielkość stref ochrony**. Ponieważ w określonych sytuacjach uzasadnione jest dopuszczenie wielkości stref ochrony większej niż określona w ww. rozporządzeniu w projekcie proponuje się dodanie regulacji umożliwiającej takie działanie, co ważne jednak, po uzgodnieniu z właścicielem lub zarządcą terenu.

1.17. W obecnie obowiązującym art. 61 ust. 6 ustawy o ochronie przyrody określono, że Państwowa Rada Ochrony Przyrody, jako Organ Naukowy CITES w Polsce, wyraża opinię w ciągu 14 dni od dnia wystąpienia ministra właściwego do spraw środowiska (Organ Zarządzający CITES w Polsce) o opinię. Jednak niektóre opiniowane wnioski wymagają konsultacji z innymi państwami-stronami Konwencji Waszyngtońskiej lub uzgodnień na forum Organu Naukowego, działającego w ramach Komisji Europejskiej. Dlatego też proponuje się, w powyższych przypadkach, wydłużenie okresu sporządzenia opinii do 90 dni, po uprzednim zawiadomieniu Organu Zarządzającego.

W ciągu ostatnich lat obserwuje się systematyczny wzrost liczby wpływających wniosków CITES wymagających opinii PROP. W ubiegłym roku było to ok. 500 spraw, co powoduje, że trudno tak dużą pracę nadal wykonywać społecznie. W związku z tym dodano w art. 61 ust. 6a, który reguluje zagadnienie wynagrodzenia za opracowaną ostateczną opinię. Przy ocenie kosztów wyjściowo zastosowano analogię do stawek przyjętych dla biegłych sądowych w stopniu doktora.

Wyliczono je na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1975 r. w sprawie kosztów przeprowadzania dowodu z opinii biegłych w postępowaniu sądowym (Dz.U. z dnia 31 grudnia 1975 r., Nr 46, poz. 254 z późn. zm.) oraz stawki bazowej stanowiącej podstawę obliczania wynagrodzenia dla biegłych sądowych, wynoszącej obecnie 1766,46. Stosownie do tych wytycznych wynagrodzenie za godzinę pracy przyjęto w wysokości 2,4% stawki bazowej, czyli ok. 42 zł. Przeciętny czas zebrania materiałów i wydania opinii, oszacowany na podstawie analizy zakresu prac, złożoności problemu oraz doświadczeń z ostatnich lat, wynosi przeciętnie 6 godzin. Ponieważ jednak członkowie PROP, w odróżnieniu od biegłych sądowych, nie ponoszą pewnych kosztów np. związanych z obiegiem dokumentów, proponuje się wynagrodzenie brutto za wydaną opinię w wysokości 13% kwoty 1850 zł waloryzowanej corocznie o prognozowany średnioroczny wskaźnik towarów i usług konsumpcyjnych ogółem określony w ustawie budżetowej, czyli obecnie 240,50 zł.

Wynagrodzenie w wysokości 240 zł, o którym mowa w art.61 ust. 6a, będzie wypłacane za opracowanie projektu jednej ostatecznej opinii, niezależnie od liczby osób biorących udział w jego przygotowywaniu. Szacuje się, że w następnych latach ok. 600 spraw rocznie będzie wymagało opinii Organu Naukowego CITES.

1.18. Uzasadnione jest uproszczenie i uszczegółowienie przepisów w zakresie rejestracji zwierząt gatunków CITES i rejestracji podmiotów uprawnionych do korzystania z odstępstw w zakresie przewozu próbek naukowych, a także regulacja kwestii rejestracji podmiotów prowadzących działalność w zakresie produkcji i obrotu kawiozem. Zmiany w ustawie doprecyzowują także kwestię dokumentów, które należy posiadać przy zmianie właściciela okazów zwierząt i roślin gatunków CITES. Nowelizacja ta ma na celu zapewnienie obywatelom przejrzystości obowiązujących wymogów i ram prawnych w zakresie działalności z udziałem okazów CITES oraz umożliwienie właściwym organom bardziej efektywnego wdrażania i egzekwowania przepisów UE dotyczących handlu zagrożonymi gatunkami dzikiej fauny i flory.

Konieczne jest doprecyzowanie art. 63 ustawy o ochronie przyrody, dotyczącego prowadzenia przez ministra właściwego ds. środowiska rejestru instytucji naukowych, poprzez wskazanie, że dotyczy on oprócz instytucji naukowych również naukowców, zgodnie z rezolucją nr 15 Jedenastego Posiedzenia Konferencji Stron Konwencji Waszyngtońskiej. Uzupełnienia wymaga ponadto art. 63 ust. 8, w którym należy wskazać, że regionalne dyrekcje ochrony środowiska powinny kontrolować aktualizację katalogów okazów CITES prowadzonych przez zarejestrowanych naukowców i instytucje naukowe corocznie oraz w razie pilnej potrzeby każdorazowo na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska. Uzasadnieniem powyższego jest potrzeba efektywnej kontroli spełnienia warunków, na podstawie których dany naukowiec lub instytucja naukowa zostali wpisani do przedmiotowego rejestru ministra właściwego do spraw środowiska.

1.19. Istotne jest doprecyzowanie warunków, od których spełnienia uzależnione jest wpisanie przez ministra właściwego do spraw środowiska zainteresowanego podmiotu do rejestru zakładów zajmujących się produkcją i obrotem kawiozem, a także wprowadzenie jednolitego systemu znakowania opakowań z kawiozem.

W związku z objęciem w 1998 roku wszystkich gatunków ryb jesiotroształtnych *Acipenseriformes* spp. Załącznikiem II Konwencji Waszyngtońskiej (CITES) – za wyjątkiem dwóch gatunków wpisanych wcześniej do I Załącznika w 1975 i 1983 roku – wprowadzono Rezolucją Nr 12.7 (rev. CoP 16 – zmienioną po 16. Konferencji Stron CITES) dodatkowe wymogi w zakresie handlu kawiozem wyprodukowanym z ikry ryb jesiotroształtnych. Zgodnie z przepisami ww. Rezolucji pt. „Ochrona i handel jesiotrami i wioślonośmi” i art. 66 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 865/2006 z dnia 4 maja 2006 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do Rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, jedynie te zakłady, które uzyskują autoryzację Organu Zarządzającego Konwencji Waszyngtońskiej danego kraju członkowskiego są uprawnione do przetwarzania, pakowania, przepakowywania lub produkcji kawioru, który miałby zostać wprowadzony do handlu na wewnętrznym rynku Unii Europejskiej lub być wywieziony do krajów trzecich na podstawie stosownych zezwoleń CITES. W Polsce rolę takiego Organu sprawuje Minister Środowiska, który prowadzi „Rejestr zakładów zajmujących się przetwarzaniem, pakowaniem i przepakowaniem kawioru”. Upoważnionym zakładom nadawany jest kod rejestracyjny, który jest umieszczany na jednorazowych banderolach, przy pomocy których każde opakowanie podstawowe kawioru musi być oznakowane (stosownie do art. 66 ust 6 ww. rozporządzenia).

Art. 63a ust. 1 przypisuje ministrowi właściwemu do spraw środowiska prowadzenie rejestru zakładów upoważnionych do pozyskiwania, przetwarzania, pakowania lub przepakowywania kawioru przeznaczonego na eksport oraz określa w ust. 2 dokumenty, które muszą być dołączone do wniosku o wpis do tego rejestru. W ust. 3 określa czynności, które muszą być dokonane przez ministra podczas wpisu, a ust. 4 określa sytuacje, kiedy minister odmawia wpisania do rejestru. Ust. 5 przypisuje regionalnemu dyrektorowi ochrony środowiska obowiązek przeprowadzania kontroli zakładów wpisanych do rejestru, a kolejne ustępy (6-15) określają czynności kontrolne. W przypadku stwierdzenia w działalności zakładu uchybień, nieprawidłowości lub niezgodności z obowiązującym prawem, minister właściwy do spraw środowiska wykreśla zakład z rejestru (ust. 16).

Projekt ustawy zawiera w ust. 17 delegację do wydania rozporządzenia w sprawie wprowadzenia jednolitego systemu znakowania kawioru, zgodnego z przepisami Unii Europejskiej w zakresie handlu dziką fauną i florą. Jednolity system znakowania zapewni spójność numeracji poszczególnych opakowań kawioru, niepowtarzalność nadawanych numerów, a tym samym przyczyni się do skutecznej kontroli legalności obrotu kawiozem.

Proponowane przepisy pozwolą efektywnie realizować obowiązujące prawo unijne przez skuteczną kontrolę i monitoring obrotu kawiozem w kraju.

1.20-21. Proponuje się podział treści dotychczasowego art. 64 na dwa odrębne artykuły: jeden dotyczący rejestracji zwierząt, a drugi dokumentów, które należy posiadać w celu ich rejestracji oraz przy zmianie właściciela okazów zwierząt i roślin, ich rozpoznawalnych części albo produktów pochodnych gatunków wymienionych w załącznikach A i B rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97.

Przepisy art. 64 ust. 2 przewidują obowiązek rejestracji żywych zwierząt gatunków należących do płazów, gadów, ptaków i ssaków wymienionych w aneksie A i B rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, z wyjątkiem okazów będących w osiadaniu ogrodów zoologicznych, podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie handlu żywymi zwierzętami i przetrzymywanych czasowo, w celu leczenia i rehabilitacji. Do listy podmiotów zwolnionych z obowiązku zgłoszenia do rejestru dodano organy ścigania, władze sądowe oraz ekspertów sądowych, ze względu na czasowy charakter przetrzymywania okazów wyżej wymienionych gatunków zwierząt.

Obecnie wniosek o wpis do rejestru lub wykreślenia powinien być złożony właściwemu staroście w terminie 14 dni od dnia wejścia w posiadanie lub utraty okazu (art. 64 ust. 5). W przypadku pewnych gatunków kontrola miotu w ciągu pierwszych 14 dni grozi jego śmiercią. Dlatego też przewidziano możliwość wydłużenia tego okresu do 2 miesięcy od dnia urodzenia się zwierzęcia, pod warunkiem zgłoszenia powiatowemu lekarzowi weterynarii tego faktu nie później niż w ciągu 7 dni od urodzenia się okazu (art. 64 ust. 5a).

Ponadto, przewidziano wprowadzenie obowiązku określenia przez ministra właściwego do spraw środowiska listy taksonów zwierząt CITES zwolnionych z obowiązku rejestracji (delegacja obligatoryjna do wydania przez ministra właściwego do spraw środowiska rozporządzenia). Lista może objąć gatunki zwierząt CITES najbardziej popularne w krajowych hodowlach, w przypadku których ryzyko podejmowania nielegalnych działań z udziałem okazów pochodzących ze środowiska przyrodniczego jest znikome, a w obecnym stanie prawnym obciążenia administracyjne i uciążliwość dla społeczeństwa związane z rejestracją są niewspółmiernie wysokie w zestawieniu z potencjalnymi korzyściami dla ochrony gatunków (art. 64 ust. 1a).

W związku z koniecznością efektywnej realizacji przepisów Unii Europejskiej dotyczących obrotu okazami CITES wprowadzono, obok podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie handlu żywymi zwierzętami, również dla osób fizycznych obowiązki przekazywania nabywcy, wraz ze sprzedawanym/przekazywanym okazem CITES, dokumentów legalnego pochodzenia. Zapewni sprawny system dokumentowania legalności pochodzenia okazów. Dotychczasowy art. 64 ust. 9 wykreślono i dodano art. 64a, zawierający dodatkowo spis dokumentów poświadczających legalność pochodzenia okazów. Do listy dokumentów, których numer i datę wydania należy wpisać do danych rejestrowych (dotychczasowy art. 64 ust. 4 pkt 11), dopisano w art. 64 a ust. 1 pkt 2 świadectwa UE. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97, brak świadectwa przy podejmowaniu działań komercyjnych z udziałem okazów gatunków wymienionych w załączniku A świadczy o nielegalności tych działań i jest przestępstwem.

W przypadku, gdy partia okazów objęta jednym dokumentem legalności pochodzenia na skutek zmiany właściciela ma być podzielona, art. 64a ust. 3 wprowadza dla posiadacza okazów obowiązek

przedłożenia staroście właściwemu dla miejsca przetrzymywania tych okazów oryginału oraz kopii tego dokumentu zaopatrzonych w nadany przez posiadacza okazu numer według ewidencji ciągłej, z adnotacją o ilości okazów, dla których dana kopia została wystawiona. Jeżeli dokument dotyczy więcej niż jednego gatunku, na kopii należy umieścić także adnotację których gatunków dotyczy dana kopia. Starosta, zgodnie z ust. 4 potwierdza zgodność kopii z oryginałem, a następnie zgodnie z ust. 5 zatrzymuje oryginał i przekazuje go właściwemu ministrowi do spraw środowiska. Na każdej kopii przy zmianie właściciela należy dopisać datę sprzedaży lub darowizny, poświadczoną podpisem i ewentualnie pieczęcią przez dotychczasowego posiadacza okazów (ust.6). Uzasadnieniem wprowadzenia tej regulacji jest konieczność zapewnienia kontroli i monitorowania sprzedaży indywidualnych okazów pochodzących z większej partii okazów objętych wspólnym dokumentem oraz uniemożliwienie obrotu okazami nielegalnego pochodzenia.

1.22-26. W chwili obecnej regulacje dotyczące ochrony zadrzewień i zakrzewień, przewidujące obowiązek uzyskania zezwolenia na ich usunięcie, konieczność uiszczenia opłaty za takie usunięcie oraz konieczność zapłaty administracyjnej kary pieniężnej w przypadku usunięcia drzewa lub krzewu bez wymaganego zezwolenia, znajdujące się w ustawie o ochronie przyrody, obowiązują w sposób jednolity na terenie całego kraju. Nie są w związku z tym dostosowane do uwarunkowań lokalnych, takich jak poziom pokrycia gminy drzewami i krzewami, charakter gminy (miejski, wiejski), poziom zanieczyszczenia środowiska (w szczególności poziom zanieczyszczenia powietrza), liczby mieszkańców gminy i poziomu ich zamożności.

Uzasadnione jest w związku z tym przeniesienie kompetencji do regulowania ww. spraw na poziom lokalny, tak aby umożliwić gminom samodzielne i jak najpełniejsze kształtowanie polityki ochrony zadrzewień i zakrzewień na swoim terenie. Projektowane regulacje przyznają w związku z tym radom gmin kompetencję do określania przypadków, w których usunięcie drzewa lub krzewu z terenu nieruchomości będzie wymagało zezwolenia, przypadków, w których takie działanie będzie wymagało uiszczenia opłaty, stawek tej opłaty, przypadków, w których usunięcie drzewa lub krzewu będzie wiązało się z obowiązkiem jego przesadzenia albo dokonania nasadzeń następczych, a także naruszeń za które uiszczana będzie administracyjna kara pieniężna oraz zasad ustalania wysokości tych kar.

1.27. Projekt ustawy wprowadza także zmiany dotyczące regionalnych rad ochrony przyrody, w szczególności znosząc kadencyjność ich członków. Zmiana, o której mowa ma na celu ujednoczenie regulacji dotyczących ww. rad z regulacjami dotyczącymi Państwowej Rady Ochrony Przyrody, ukształtowanymi przez ustawę z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy o lasach oraz ustawy o ochronie przyrody (Dz. U. poz. 422).

1.28. Pracownikom Służby Parku Narodowego, używającym własnych pojazdów do celów służbowych, w jazdach lokalnych (w ramach codziennych obowiązków służbowych, np. jazdy po obszarze obrębu lub obwodu ochronnego, przejazdu z obwodu lub obrębu ochronnego do siedziby parku narodowego) może być przyznane prawo do zwrotu kosztów związanych z używaniem tych pojazdów - do wysokości miesięcznego ryczałtu pieniężnego lub do wysokości nieprzekraczającej stawek za 1 kilometr przebiegu pojazdu, określonych w odrębnych przepisach wydanych przez właściwego ministra, jeżeli przebieg pojazdu, z wyłączeniem ryczałtu pieniężnego, jest udokumentowany w ewidencji przebiegu pojazdu prowadzonej przez pracownika. W związku z tym, że zwrot kosztów nie stanowi dochodu pracownika, nie powinien być opodatkowany podatkiem dochodowym od osób fizycznych, jak jest obecnie. Analogiczne rozwiązanie funkcjonuje w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w Służbie Leśnej w Państwowym Gospodarstwie Leśnym Lasy Państwowe.

1.29. Projektowana nowelizacja wprowadza także zmiany dotyczące odpowiedzialności za szkody wyrządzone przez zwierzęta gatunków chronionych: żubry, wilki, rysie, niedźwiedzie i bobry. Wynikają one z konieczności dostosowania przepisów ustawy o ochronie przyrody do orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (sygn. akt P 49/11 i K 36/13). W pierwszym z ww. orzeczeń, Trybunał orzekł, że art. 126 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie przyrody w zakresie, w jakim ogranicza odpowiedzialność Skarbu Państwa za szkody wyrządzone przez bobry wyłącznie do szkód powstałych w gospodarstwie rolnym, leśnym lub rybackim, jest niezgodny z art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W drugim z ww. orzeczeń Trybunał stwierdził, że (1) art. 126 ust. 1 pkt 1-4 ustawy o ochronie przyrody, w części obejmującej wyrazy „w uprawach, płodach rolnych lub w gospodarstwie leśnym”, „w pogłowiu zwierząt gospodarskich” i „w pasiekach, w

pogłowiu zwierząt gospodarskich oraz w uprawach rolnych”, a także (2) art. 126 ust. 4 ustawy o ochronie przyrody w zakresie, w jakim ogranicza grono podmiotów, które mogą współdziałać z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego - z dyrektorem tego parku, co do sposobów zabezpieczania przed szkodami powodowanymi przez zwierzęta, o których mowa w ust. 1, do właścicieli lub użytkowników gospodarstw rolnych i leśnych oraz w zakresie, w jakim ogranicza mienie, które podlega zabezpieczeniu, są niezgodne z art. 32 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Rozwiązanie mające stymulować przeciwdziałanie ww. szkodom przewiduje projektowany ust. 5a w art. 126 ustawy o ochronie przyrody. Zgodnie z nim regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego - jego dyrektor, mają prowadzić działania informacyjne w zakresie sposobów zabezpieczania mienia przed szkodami powodowanymi przez zwierzęta, o których mowa, a także w zakresie możliwości uzyskania zezwolenia na odstępstwa od zakazów obowiązujących wobec tych gatunków w trybie art. 56 ust. 1, 2 lub 2b (zezwolenie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i regionalnego dyrektora ochrony środowiska na czynności podlegające zakazom ustawowym) i 56a ust. 1 ustawy (zezwolenie przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska, na czas określony, nie dłuższy niż 5 lat, w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia, w stosunku do bobra europejskiego, na czynności podlegające zakazom).

Rozwiązaniem mającym z kolei na celu racjonalizację odpowiedzialności Skarbu Państwa za ww. szkody jest zmiana ust. 6 w art. 126 ustawy, zawierającym enumeratywne wyliczenie sytuacji, kiedy odszkodowanie nie przysługuje. Katalog ten będzie rozszerzony m.in. o sytuacje, w których poszkodowany prowadził określoną działalność nielegalnie, bez wymaganych prawem zezwoleń, nie przeciwdziałając wystąpieniu szkód (występując o zezwolenie na wykonywanie czynności zakazanych, wykonując czynności, które zostały dozwolone po uzyskaniu odstępstwa od zakazów) albo przyczynił się swoim działaniem do ich wystąpienia (m.in. niewłaściwie użytkował zabezpieczenia przed szkodami). Jednocześnie, oceny konkretnych, ocennych, okoliczności wyłączających odszkodowanie mają dokonywać sądy powszechne, w związku z czym poszkodowani będą chronieni przed arbitralnym działaniem organów dokonujących szacowania szkód, ustalania wysokości odszkodowań i ich wypłaty. Ten sam charakter ma regulacja proponowana w nowym ust. 10a w art. 126, zgodnie z którą wystąpienie okoliczności spornych, nie zwalnia regionalnego dyrektora ochrony środowiska, a na obszarze parku – dyrektora parku, z obowiązku dokonania oględzin i szacowania szkód oraz ustalania wysokości odszkodowania za nie.

1.30. Zgodnie z art. 12 ust. 3 i 6 ustawy, za wstęp do parku narodowego lub na niektóre jego obszary oraz za udostępnianie parku narodowego lub niektórych jego obszarów mogą być pobierane opłaty. Opłaty, o których mowa, uiszcza się w formie wykupu biletu wstępu jednorazowego lub wstępu wielokrotnego w miejscach pobierania opłat lub wnosi się na rachunek bankowy parku narodowego.

Uzasadnione jest wprowadzenie sankcji karnej za wejście na teren parku narodowego bez dokumentu poświadczającego uiszczenie ww. opłaty, ponieważ pozwoli ono na egzekwowanie wymogu posiadania biletu wstępu lub innego dowodu uiszczenia opłaty. Aktualnie ustawa wskazuje konieczność uiszczenia opłaty, jednak nie reguluje postępowania w przypadku wejścia bez uiszczenia wymaganych opłat, przez co Służby Parku Narodowego mają problem z egzekwowaniem prawa w tym zakresie. Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku weryfikacji uprawnień, o których mowa w art. 12 ust. 7 i ulg, o których mowa w art. 12 ust. 8 ustawy.

2.1. Projektowana ustawa wprowadza także zmianę przepisów ustawy – Prawo ochrony środowiska, dotyczących rad nadzorczych wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

W chwili obecnej, zgodnie z art. 400f ust. 1 i 2 ww. ustawy rady nadzorcze wojewódzkich funduszy liczą po 7 osób, a w ich skład wchodzi (1) regionalni dyrektorzy ochrony środowiska albo ich zastępcy, będący regionalnymi konserwatorami przyrody, albo wojewódzcy inspektorzy ochrony środowiska albo ich zastępcy, (2) przewodniczący regionalnych rad ochrony przyrody albo ich zastępcy albo przewodniczący regionalnych komisji do spraw ocen oddziaływania na środowisko albo ich zastępcy, (3) przewodniczący komisji właściwych do spraw środowiska sejmików województw albo ich zastępcy, (4) dyrektorzy albo wicedyrektorzy departamentów do spraw ochrony środowiska urzędów marszałkowskich, (5) przedstawiciele organizacji ekologicznych zgłoszeni przez organizacje działające i posiadające struktury organizacyjne na terenie danego województwa i

cieszący się poparciem największej liczby tych organizacji, (6) przedstawiciele samorządów gospodarczych wybrani przez sejmiki województw spośród kandydatów zgłoszonych przez samorządy gospodarcze i (7) przewodniczący rad wyznaczeni przez ministra właściwego do spraw środowiska spośród pracowników Biura Narodowego Funduszu lub urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw środowiska.

Proponowane zmiany dotyczyć będą racjonalizacji sposobu powoływania i odwoływania członków rad nadzorczych. Powoływanie i odwoływanie członków rad pełniących funkcje w jednostkach resortowych resortu środowiska albo będących pracownikami takich jednostek zostanie przypisane bezpośrednio ministrowi właściwemu do spraw środowiska. Rozwiązanie takie wyeliminuje obecny dwuetapowy proces kreowania składu rady nadzorczej, w którym, niekiedy z wielomiesięcznym opóźnieniem, sejmiki województw podejmują uchwały w sprawie odwołania osób, które nie spełniają już wymogów formalnych albo z równie długą zwłoką powołują osoby spełniające takie wymagania. Ponieważ sytuacje takie mogą wywoływać wątpliwości co do prawidłowości składów rad nadzorczych oraz ważności podejmowanych przez nie decyzji, konieczne jest ich wyeliminowanie.

2.2. Projektowana ustawa dostosowuje także przepisy ustawy – Prawo ochrony środowiska, wskazujące, czym dochodem są wpływy z tytułu opłat za usunięcie drzewa lub krzewu oraz kar, o których mowa w zmienianych przepisach ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, do zmian tej regulacji.

3.1. Zmiany proponowane w ramach nowelizacji ustawy udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko dotyczyć będą sposobu powoływania i odwoływania Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i jego zastępców. Ponieważ procedura przewidziana obecnym art. 126 ww. ustawy zakłada konieczność przeprowadzenia konkursów mających na celu wyłonienie kandydatów na ww. stanowiska i tym samym nie pozwala na sprawne powoływanie osób pełniących ww. funkcje, a w konsekwencji skuteczne ich działanie, uzasadniona jest rezygnacja z ww. regulacji, z jednoczesnym pozostawieniem wymogów formalnych zapewniających, że kandydaci na ww. stanowiska będą legitymowali się odpowiednią wiedzą i doświadczeniem. Podobne rozwiązania dotyczą w chwili obecnej regionalnych dyrektorów ochrony środowiska (art. 130 ustawy).

3.2. Inne zmiany ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko dotyczą skrócenia wymaganego od kandydatów na regionalnych dyrektorów ochrony środowiska i ich zastępców okresu stażu pracy na stanowisku kierowniczym w zakresie ochrony środowiska, z 5 lat na 3 lata, tak jak to ma miejsce obecnie w przypadku kandydatów na stanowisko Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i jego zastępców. Obecne uregulowanie przewidujące większe wymagania wobec kandydatów na regionalnych dyrektorów i ich zastępców niż GDOŚ i jego zastępców nie ma uzasadnienia.

Zmiany ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko dotyczą także usunięcia wymogu posiadania określonego wykształcenia przez regionalnego konserwatora przyrody. Zgodnie z art. 124 ust. 2 ustawy, regionalny dyrektor ochrony środowiska wykonuje swoje zadania w zakresie ochrony przyrody przy pomocy regionalnego konserwatora przyrody, będącego zastępcą regionalnego dyrektora ochrony środowiska. Art. 130 ust. 3 ustawy wskazuje, że regionalny konserwator przyrody powinien posiadać dyplom ukończenia studiów wyższych na jednym z określonych kierunków (biologia, geografia, geologia, leśnictwo, ochrona środowiska, rolnictwo, architektura krajobrazu, zootechnika, ogrodnictwo). Uzasadnione jest zrezygnowanie z ww. rygorów, umożliwiające bardziej elastyczne działanie, tym bardziej, że ustawodawca nie wskazuje kierunków studiów, które powinni ukończyć regionalni dyrektorzy ochrony środowiska i inni niż regionalny konserwator przyrody ich zastępcy, tylko ustala w sposób ogólny, że powinni oni posiadać dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku dającym kwalifikacje do wykonywania zadań określonych w ustawie. Uchylenie ust. 3 w art. 130 spowoduje, że do regionalnych konserwatorów przyrody zastosowanie znajdą przywoływane ogólne wymagania dotyczące zastępców rdoś.

4-8. W projekcie przewidziano także przepisy przejściowe zapewniające możliwość wykonywania działań, których podstawą są trzy zmieniane ustawy.

9. Przewidziane w projekcie 3-miesięczne *vacatio legis* ma umożliwić w szczególności wydanie przepisów prawa miejscowego dotyczących ochrony zadrzewień i zakrzewień, jeżeli rada gminy będzie zainteresowana uregulowaniem tych kwestii.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera norm technicznych, a także przepisów technicznych podlegających procedurze notyfikacji wymaganej zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”, zgodnie z przepisami art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.).

<p>Nazwa projektu Ustawa o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Środowiska</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Andrzej Szweda-Lewandowski Podsekretarz Stanu w MŚ, Główny Konserwator Przyrody</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Agnieszka Chilmon Dyrektor Departamentu Prawnego Tel. 22 57 92 486</p>	<p>Data sporządzenia 08.07.2016</p> <p>Źródło: inne</p> <p>Nr w wykazie prac UD46</p>
<p>OCENA SKŁASNI I WYKONANIA PRAC</p>	
<p>1. Jaki problem jest rozwiązywany?</p>	
<p>Projektowany akt ma na celu wyeliminowanie problemów zidentyfikowanych w trakcie stosowania przepisów zmienianych ustaw, w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) niedoprecyzowania kwestii rejestracji podmiotów prowadzących działalność w zakresie produkcji i obrotu kawiozem oraz braku jednolitego systemu znakowania opakowań podstawowych kawioru produkowanego przez polskich producentów, 2) braku elastyczności bieżącego systemu rejestracji zwierząt gatunków CITES, problemów z finansowaniem Organu Naukowego CITES w Polsce, problemów dotyczących dokumentowania i monitorowania obrotu indywidualnymi okazami pochodzącymi z większej partii oraz problemu wyłączenia naukowców z puli podmiotów uprawnionych do korzystania z odstępstw w zakresie przewozu próbek naukowych CITES, 3) niedostosowania regulacji dotyczących ochrony zadrzewień do warunków lokalnych, 4) niekompletności przepisów dotyczących szkód wyrządzanych przez żubry, wilki, rysie, niedźwiedzie i bobry, 5) wadliwego mechanizmu powoływania członków organów wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej opartego na współdziałaniu różnych podmiotów, 6) nieuzasadnionych procedur towarzyszących powoływaniu i odwoływaniu kierowników jednostek resortowych, podległych Ministrowi Środowiska albo przez niego nadzorowanych. 	
<p>2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt</p>	
<p>Mając na uwadze przedmiot regulacji, jedynym możliwym rozwiązaniem jest nowelizacja ustawy o ochronie przyrody.</p> <p>W kwestii rejestracji instytucji naukowych uprawnionych do korzystania z odstępstw w zakresie przewozu próbek naukowych proponuje się doprecyzowanie art. 63 ustawy o ochronie przyrody poprzez poszerzenie katalogu podmiotów zarejestrowanych o naukowców. Uzupełnienia wymaga ponadto art. 63 ust. 8, w którym należy wskazać, że regionalne dyrekcje ochrony środowiska powinny kontrolować aktualizację katalogów okazów CITES prowadzonych przez zarejestrowanych naukowców i instytucje naukowe corocznie oraz w razie pilnej potrzeby każdorazowo na wniosek ministra właściwego do spraw środowiska.</p> <p>Mając na względzie rejestrację podmiotów prowadzących działalność w zakresie produkcji i obrotu kawiozem, w związku z art. 66 ust. 7 rozporządzenia Komisji (WE) nr 865/2006 z dnia 4 maja 2006 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, istotne jest wprowadzenie w ustawie o ochronie przyrody art. 63a określającego warunki wpisywania przez ministra właściwego do spraw środowiska zainteresowanego podmiotu do rejestru zakładów zajmujących się produkcją i obrotem kawiozem, warunki skreślenia z przedmiotowego rejestru oraz zasady prowadzenia kontroli wpisanych do omawianego rejestru zakładów. Proponuje się także uwzględnienie zapisu dotyczącego delegacji ustawowej do utworzenia rozporządzenia ministra właściwego ds. środowiska w zakresie wprowadzenia jednolitego systemu znakowania opakowań z kawiozem. Proponowane przepisy pozwolą efektywnie realizować obowiązujące prawo UE przez skuteczną kontrolę i monitoring obrotu kawiozem w kraju.</p> <p>W ustawie określona zostanie wysokość wynagrodzenia brutto za wydaną opinię PROP w zakresie</p>	

CITES, uregulowana będzie kwestia poświadczania przez starostę kopii dokumentów legalności pochodzenia okazów przy podziale ich większej partii oraz zostanie wydłużony do 2 miesięcy termin na złożenie wniosku o rejestrację przez posiadacza okazu gatunku, którego cechy behawioralne uniemożliwiają kontrolę miotu w ciągu pierwszych 14 dni życia.

Proponuje się również wprowadzenie obowiązku określenia przez ministra właściwego do spraw środowiska listy taksonów zwierząt CITES zwolnionych z obowiązku rejestracji (delegacja obligatoryjna). Lista będzie dotyczyła gatunków zwierząt CITES najbardziej popularnych w krajowych hodowlach, w przypadku których ryzyko podejmowania nielegalnych działań z udziałem okazów pochodzących ze środowiska przyrodniczego jest znikome. Spowoduje to zmniejszenie obciążeń administracyjnych i zmniejszenie obowiązków ustawowych dotyczących posiadaczy zwierząt.

Rozwiązania powyżej wymienionych kwestii zapewnią obywatelom przejrzystość obowiązujących wymogów i ram prawnych w zakresie działalności z udziałem okazów CITES, w tym działalności komercyjnej, oraz umożliwią właściwym organom ochrony przyrody bardziej efektywne wdrażanie i egzekwowanie przepisów UE dotyczących handlu dziką fauną i florą.

Projektowany akt ma na celu wprowadzenie rozwiązań umożliwiających przyznanie gminom kompetencji do wprowadzania zezwoleń na usunięcie drzew lub krzewów, opłat w tym zakresie i administracyjnych kar pieniężnych za naruszenie przepisów dotyczących ochrony terenów zieleni i zadrzewień. Rady gmin uzyskają możliwość kształtowania regulacji w ww. zakresie, co pozwoli jednostkom samorządu terytorialnego na sprawne kształtowanie polityki ochrony środowiska w tym zakresie i dostosowanie jej do warunków lokalnych.

Projekt ma także na celu skuteczniejsze zapobieganie szkodom wyrządzanym przez żubry, wilki, rysie, niedźwiedzie i bobry. Dostosowuje przy tym obowiązujące przepisy do orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, które zapadły w 2013 i 2014 r. w odniesieniu do przepisów regulujące ww. kwestie, zarówno w zakresie rodzajów mienia, za które przysługuje odszkodowanie, jak i grona podmiotów, które mogą współdziałać z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska bądź dyrektorem parku narodowego w zakresie zabezpieczeń przed szkodami. Zmieniane przepisy jednocześnie racjonalizują wypłatę odszkodowań rozszerzając katalog sytuacji kiedy odszkodowanie nie powinno być przyznane, pozostawiając rozstrzygnięcie sytuacji spornych sądom powszechnym. Celem projektowanych zmian jest także szybsze powoływanie i odwoływanie członków organów wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej.

Projekt przewiduje także sprawniejsze powoływanie i odwoływanie kierowników jednostek resortowych, m.in. Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej i jego zastępców.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W zakresie przepisów dotyczących CITES wszystkie kraje UE wprowadzają do przepisów krajowych przepisy szczegółowe m.in. w zakresie uszczegółowienia procedur, w zakresie rejestracji i hodowli okazów CITES, rejestracji zakładów kawiorowych i instytucji naukowych. Bez wprowadzenia takich rozwiązań przepisy rozporządzeń, które wprowadzają same w sobie obowiązują bezpośrednio, nie mogą być efektywnie stosowane i wykonywane.

W odniesieniu do ochrony terenów zieleni i zadrzewień, kwestia ta nie jest regulowana prawem UE, w związku z czym państwa członkowskie w sposób indywidualny określają przepisy w tym zakresie. Przykładowo, w Niemczech federalna ustawa o ochronie przyrody wprowadza możliwość ustanawiania w krajach związkowych ochrony elementów krajobrazu, w tym drzew i alej przydrożnych. W jednym z landów – w Meklemburgii – Pomorze Przednie objęte są ochroną drzewa o obwodzie od 100 cm na wys. 130 cm z pewnymi wyjątkami (np. ogrodów działkowych czy w zabytkowych parkach posiadających plany pielęgnacji zieleni). Ponadto, dopuszczalne są jedynie zabiegi pielęgnacyjne w koronie drzew zgodne z zasadami branżowymi. Aleje i jednostronne szpalery drzew przydrożnych podlegają całkowitej ochronie. Opłata za usunięcie drzew przydrożnych ustalana jest w wysokości kosztu sadzonki powiększonego o 30% i przeznaczana jest na tzw. Fundusz Alejowy. W Brandenburgii każda gmina określa własne zasady ochrony zadrzewień, ponieważ nie zostało wydane rozporządzenie dla całego landu. W Berlinie natomiast ochroną objęte są m.in. wszystkie drzewa liściaste o obwodzie od 80 cm na wys. 130 cm oraz wszystkie nasadzenia zastępcze czy drzewa wskazane w innych decyzjach do zachowania (np. w pozwoleniu na budowę). Posiadacz nieruchomości może wybrać pomiędzy

nasadzeniami zastępczymi lub kompensacją pieniężną w wysokości podwójnej średniej ceny zakupu sadzonki.

We Francji to w lokalnym planie zagospodarowania wskazywane są drzewa, które podlegają ochronie lub powinny zostać odtworzone. Przepis ten nie dotyczy m.in. drzew zagrażających, powalonych i martwych. W celu usunięcia chronionego drzewa w innych sytuacjach należy uzyskać zezwolenie.

W Wielkiej Brytanii chronione są pojedyncze drzewa lub grupy drzew objęte lokalnym zarządzeniem ze względu na ich znaczenie dla lokalnego krajobrazu (tzw. Tree Preservation Order). Możliwe jest wypłacanie rekompensat pieniężnych za powstałe szkody w wyniku objęcia drzewa zarządzeniem. W regionie mogą być wydawane regionalne zarządzenia ws. ochrony drzew, które określają ogólne ramy dla wydawania lokalnych zarządzeń (np. zawartość wniosku, rodzaje nasadzeń zastępczych). W przypadku usunięcia drzewa bez zezwolenia, sprawca jest zobowiązany do wykonania nasadzenia zastępczego oraz podlega karze grzywny (do 20 000 £) lub wyższej karze wymierzonej w drodze sądowej. Na obszarach chronionych, jeżeli drzewo nie jest objęte zarządzeniem, jego wycinka podlega zgłoszeniu. W tym czasie organ może objąć drzewo zarządzeniem.

W zakresie odszkodowań za szkody wyrządzane przez gatunki chronione nie ma jednolitego podejścia wśród krajów, kwestii tej nie regulują również przepisy UE.

Dla przykładu, na Litwie rekompensowane są szkody powodowane przez bobra wyrządzone względem lasu oraz urządzeń hydrotechnicznych i wilka względem zwierząt gospodarskich, przy czym nie funkcjonuje tam system ochrony przed stratami wyrządzanymi przez dzikie zwierzęta.

Z kolei w Szwecji preferowanym rozwiązaniem są przede wszystkim środki zapobiegawcze. W celu uzyskania informacji na temat możliwych środków przeciwdziałania, sugeruje się zainteresowanym każdorazowo kontakt z właściwymi władzami lokalnymi. W odniesieniu do wilka i niedźwiedzia w tym kraju, w przypadku zabicia zwierzęcia hodowlanego wypłacane jest odszkodowanie. Można się również ubiegać o refundację części kosztów w związku z wdrożeniem środków prewencyjnych, takich jak np. budowa ogrodzenia w obszarach wysokiego ryzyka powstania szkód, co traktowane jest jako inwestycja środowiskowa.

W Estonii wypłacane są odszkodowania za szkody wyrządzone przez niedźwiedzie, wilki i rysie, ale już nie przez bobry. Szkody mogą być pokryte w 100%, ale od kwoty rekompensaty odliczany jest tzw. udział własny w wysokości 64-128 euro. Koszty zapobiegania powstawaniu szkód mogą być rekompensowane w wysokości 50% ogólnej kwoty poniesionych kosztów, przy czym kwota odszkodowania nie może przekroczyć 3200 euro w ciągu sezonu. W Estonii istnieje również możliwość ubezpieczania się od szkód wyrządzanych przez dzikie zwierzęta, przy czym jak dotąd nie miało miejsca współfinansowanie przez państwo wydatków na takie ubezpieczenie.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Organy administracji	1 (Ministerstwo Środowiska)	dane własne	Wypłata środków finansowych za wydane opinie Organu Naukowego CITES
Organy doradcze	1 (Państwowa Rada Ochrony Przyrody)	Dane własne	Otrzymanie wynagrodzenia za opracowane ostateczne opinie
Instytucje Naukowe, naukowcy zajmujący się pracą naukową związaną z wykorzystaniem gatunków CITES	ok. 10 (stan na dzień 27.04.16)	dane własne	Zwiększenie katalogu podmiotów uprawnionych do korzystania z odstępstw w zakresie przewozu próbek naukowych oraz doprecyzowanie zasad prowadzenia ich kontroli
Podmioty prowadzące działalność w zakresie produkcji i obrotu	ok. 10 (stan na dzień 27.04.16)	dane własne	Zwiększenie przejrzystości w zakresie określenia warunków

kawiorem.			jakie mają być spełnione przez podmioty wnioskujące o wpis do rejestru prowadzonego przez ministra właściwego ds. środowiska, w zakresie kontroli tych podmiotów oraz znakowania kawioru.
PWPW	1		Produkcja i dystrybucja banderol zabezpieczających opakowania jednostkowe kawioru na zlecenie ministra właściwego ds. środowiska.
Rady gmin	2479	Główny Urząd Statystyczny 2014: Powierzchnia i ludność w przekroju terytorialnym 2014	Konieczność rozstrzygnięcia, czy na terenie gminy usuwanie drzew lub krzewów będzie wymagało zezwolenia, czy będzie za nie pobierana opłata i czy będzie wymierzana administracyjna kara pieniężna za naruszenie przepisów w tym zakresie
Starostwa	Wszystkie		Usprawnienie procedur rejestracji zwierząt CITES, w tym deregulacja rejestracji w zakresie niektórych dotąd rejestrowanych gatunków. Zmiana przepisów dotyczących ochrony terenów zieleni i zadrzewień. Starosta jest organem właściwym do wydawania decyzji w tym zakresie, a wpływy z opłat i kar stanowią dochód m.in. budżetu powiatu. Przewiduje się zmniejszenie wysokości wpływów w zakresie ochrony drzew i krzewów
Regionalni dyrektorzy ochrony środowiska, dyrektorzy parków narodowych	23 + 16		Uzupełnienie regulacji dotyczących ustalania, szacowania i wypłaty odszkodowań za szkody wyrządzone przez zwierzęta określonych gatunków. Dodatkowo RDOŚ - prowadzenie

			kontroli podmiotów prowadzących działalność w zakresie produkcji i obrotu kawiozem wpisanych do rejestru ministra właściwego ds. środowiska. Zmiana przepisów dotyczących ochrony terenów zieleni i zadrzewień, również odnośnie do organów uzgadniających decyzje w tym zakresie
Osoby, którym zwierzęta określonych gatunków wyrządziły szkodę w mieniu albo na osobie			Doprecyzowanie zasad odpowiedzialności Skarbu Państwa, zwiększenie możliwości współdziałania przy zapobieganiu szkodom
Województwa samorządowe	16		Zmniejszenie wpływu na obsadzanie niewielkiej liczby stanowisk w radach nadzorczych wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej Zmiana przepisów dotyczących ochrony terenów zieleni i zadrzewień. Marszałek jest organem właściwym do wydawania decyzji w tym zakresie, a wpływy z opłat i kar przeznaczone są m.in. na obsługę tych postępowań. Przewiduje się zmniejszenie wysokości wpływów w zakresie ochrony drzew i krzewów
Wojewódzcy konserwatorzy zabytków	16		Zmiana przepisów dotyczących ochrony terenów zieleni i zadrzewień. Wojewódzki konserwator zabytków jest organem właściwym do wydawania decyzji w tym zakresie,
Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i	17		Przewiduje się zmianę wysokości wpływów w zakresie ochrony drzew i

gospodarki wodnej			krzewów
-------------------	--	--	---------

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt zostanie umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie rządowego Centrum Legislacyjnego w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”.

W ramach konsultacji publicznych i opiniowania projekt zostanie przesłany w szczególności do:

- 1) KWRiST,
- 2) regionalnych dyrektorów ochrony środowiska,
- 3) Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe,
- 4) marszałków województw,
- 5) Państwowej Rady Ochrony Przyrody,
- 6) Komitetu Ochrony Przyrody PAN,
- 7) Ligi Ochrony Przyrody,
- 8) Łódzkiego Stowarzyszenia Akwarystów i Terrarystów,
- 9) Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Ptaków,
- 10) Organizacji Pracodawców – Producentów Ryb Śródlądowych,
- 11) Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Ekologii Miast,
- 12) Polskiej Izby Ekologii,
- 13) Polskiego Związku Łowieckiego,
- 14) Polskiego Związku Pszczelarskiego,
- 15) Polskiego Związku Wędkarskiego,
- 16) Polskiego Stowarzyszenia Pajęczarskiego,
- 17) Polskiego Stowarzyszenia Terrarystycznego,
- 18) Polskiego Towarzystwa Botanicznego,
- 19) Polskiego Towarzystwa Entomologicznego,
- 20) Polskiego Towarzystwa Leśnego,
- 21) Polskiego Towarzystwa Ochrony Przyrody „pro Natura”,
- 22) Polskiego Towarzystwa Ochrony Przyrody „Salamandra”
- 23) Polskiego Towarzystwa Ochrony Ptaków,
- 24) Stowarzyszenia Otwarte Klatki,
- 25) Stowarzyszenia dla Natury „Wilk”,
- 26) Towarzystwa Opieki nad Zwierzętami,
- 27) Towarzystwa przyrodniczego Bocian.

Zaproponowane zmiany dotyczące tematyki CITES są w znacznej mierze wynikiem dyskusji prowadzonych cyklicznie na forum krajowej Grupy roboczej ds. CITES w skład której, poza przedstawicielami Ministerstwa Środowiska, wchodzi m.in. organ naukowy CITES – Państwowa Rada Ochrony Przyrody, Służba Celna, Policja, Ministerstwo Finansów, Inspekcja Weterynaryjna, Straż Graniczna oraz zaangażowane w tematykę CITES organizacje pozarządowe.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,55 mln Szacunkowe dochody z tytułu sprzedaży banderol na opakowania jednostkowe kawioru

JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	1, 14	1, 14	1, 14	1, 14	1, 14	1, 14	1, 14	1, 14	1, 14	1, 14	1, 14	11,4 mln Utworzenie 1/16 etatu w starostwach powiatowyc h na potrzeby potwierdzan ia kopii dokumentó w legalnego pochodzeni a okazów CITES	
	0	0, 04	0, 04	0, 04	0, 04	0, 04	0, 04	0, 04	0, 04	0, 04	0, 04	0,4 mln Szacunkow e koszty produkcji banderol na opakowania jednostkow e kawioru	
	0	0, 14 4	0, 14 4	0, 14 4	0, 14 4	0, 14 4	0, 14 4	0, 14 4	0, 14 4	0, 14 4	0, 14 4	1,44 mln Szacunkow e koszty związane z finansowani em opracowany ch ostatecznyc h opinii PROP jako Organu Naukowego CITES	
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
----------------------------------	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---	---

Źródła finansowania	
---------------------	--

<p>Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p>Szacowanie odnośnie potwierdzania w poszczególnych starostwach powiatowych kopii dokumentów legalnego pochodzenia okazów CITES: $1/16 \text{ etatu} \times 4000 \text{ zł brutto/miesiąc} \times 380 \text{ starostw} \times 12 \text{ miesięcy} = 1,14 \text{ mln zł/rok}$. Szacowanie odnośnie finansowania opracowanych ostatecznych opinii PROP jako Organu Naukowego CITES: $600 \text{ opinii/rok} \times 240 \text{ zł brutto} = 0,144 \text{ mln zł/rok}$</p> <p>Ponadto przewiduje się, że proponowane zmiany wpłyną na budżet państwa w postaci kosztu związanego z produkcją banderol zabezpieczających opakowania jednostkowe kawioru oraz dochodu ze ich dystrybucji. Podane wyżej kwoty oszacowano biorąc pod uwagę przewidywaną produkcję kawioru w danym roku kalendarzowym oraz koszt banderoli. Według danych przekazanych przez jedno z gospodarstw produkujących kawior szacunkowa produkcja na 2016 r. wynosi ok. 20 000 kg. Gramatura puszek (opakowań jednostkowych) kawioru uwzględniona w szacowaniu to 200 g, natomiast szacunkowy koszt banderoli to 3 zł. Należy wziąć pod uwagę, że obecnie funkcjonuje ok 5 aktywnych zakładów kawiorowych o różnym poziomie produkcji dlatego przedstawiona kwota jest orientacyjna i w zależności od łącznego poziomu produkcji w danym roku może ulec zmianie. Ze względu na wynikający z braku danych brak możliwości oszacowania kosztów związanych z prowadzeniem kontroli zakładów kawiorowych nie uwzględniono tych pozycji w powyższej tabeli.</p> <p>Przewiduje się zmniejszenie zatrudnienia w zakresie wydawania decyzji dotyczących ochrony drzew i krzewów. Obecnie sprawami tymi zajmują się pracownicy urzędów gmin, (przykładowo w Poznaniu 10 osób do 3300 wniosków rocznie, w Lublinie zatrudnionych jest 5 osób do ok. 1300 spraw rocznie, w Radomiu 4 osoby w Zamościu, Słupsku, Piekarach Śląskich po 2 osoby), starostw powiatowych, marszałkowskich, regionalnych dyrekcji ochrony środowiska oraz parków narodowych. Nie jest możliwe oszacowanie zmiany w liczbie zatrudnienia, ponieważ będzie zależało to od podejmowanych uchwał rady gminy.</p> <p>Zmniejszeniu ulegną również wpływy z opłat i kar dot. drzew i krzewów, będących przychodem budżetów gminy i powiatów (przeznaczonych na ochronę środowiska i gospodarkę wodną), Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz wojewódzkich funduszy. Ponadto z wpływów tych finansowana jest obsługa postępowań prowadzonych przez urzędy marszałkowskie w zakresie usuwania drzew i krzewów na terenie miast na prawach powiatu. Również w tym przypadku nie jest możliwe oszacowanie skali tych zmian w poszczególnych budżetach, ponieważ będzie zależało to od podejmowanych uchwał rady gminy.</p> <p>Niemniej jednak można wskazać, że wpływy z tytułu opłat pobieranych za usunięcie drzew i krzewów oraz kar administracyjnych w zakresie ochrony zadrzewień wyniosły:</p> <table border="1" style="margin-left: auto; margin-right: auto;"> <thead> <tr> <th>Rok</th> <th>Wysokość opłat (w mln zł)</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>2010</td> <td>168,1</td> </tr> <tr> <td>2011</td> <td>158,3</td> </tr> <tr> <td>2012</td> <td>156,1</td> </tr> <tr> <td>2013</td> <td>127,6</td> </tr> <tr> <td>2014</td> <td>173,7</td> </tr> </tbody> </table> <p>(źródło: Zbiorcza informacja o gospodarowaniu środkami w Narodowym, wojewódzkich funduszach ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz powiatowych i gminnych budżetach środków pochodzących z opłat i kar środowiskowych przeznaczonych na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej w latach 2010-2012, NFOŚiGW maj 2013 r. oraz Zbiorcza informacja o gospodarowaniu środkami w Narodowym, wojewódzkich funduszach ochrony środowiska i gospodarki wodnej oraz powiatowych i</p>	Rok	Wysokość opłat (w mln zł)	2010	168,1	2011	158,3	2012	156,1	2013	127,6	2014	173,7
Rok	Wysokość opłat (w mln zł)												
2010	168,1												
2011	158,3												
2012	156,1												
2013	127,6												
2014	173,7												

	<p>gminnych budżetach środków pochodzących z opłat i kar środowiskowych przeznaczonych na finansowanie ochrony środowiska i gospodarki wodnej za lata 2012-2014, NFOŚiGW maj 2015 r.).</p> <p>W odniesieniu do odszkodowań wypłacanych za szkody powodowane przez gatunki chronione nie przewiduje się znaczących zmian w zakresie finansów. Z jednej strony należy spodziewać się zwiększenia wydatków na działania zabezpieczające przed szkodami. Z drugiej – zwiększone zabezpieczenia winny przyczynić się do zmniejszenia liczby szkód, a dodatkowo rozszerzenie katalogu okoliczności, w których odszkodowanie nie przysługuje powinno jednak niwelować ogólny wzrost na te cele.</p>
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Proponowane zmiany zapewnią przedsiębiorcom przejrzyste ramy prawne w zakresie prowadzenia działalności dotyczącej obrotu kawiozem, m.in. poprzez zdefiniowanie warunków rejestracji „zakładów kawiorowych” oraz wprowadzenie jednolitego systemu znakowania kawioru. Zapewni to sprawniejsze funkcjonowanie tych przedsiębiorców jak również efektywniejszą kontrolę obrotu kawiozem w Polsce (prowadzoną przez Służbę Celną i Policję) i wpisze się w działania zmierzające do ograniczania nielegalnego handlu okazami roślin i zwierząt gatunków zagrożonych wyginieciem.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Poprzez obniżenie maksymalnych wysokości opłat za usuwanie drzew i krzewów, i związanych z nimi kar regulacja będzie miała pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.</p> <p>Przewiduje się, że posiadacze nieruchomości, którzy zamierzają usunąć drzewa lub krzewy będą ponosili generalnie mniejsze koszty.</p> <p>Ponadto rady gminy będą mogły znacząco zmniejszyć wymagania w zakresie konieczności uzyskiwania zezwoleń na usunięcie drzew i krzewów (z wyłączeniem pasa drogowego dróg publicznych oraz nieruchomości wpisanych do rejestru zabytków).</p> <p>Należy także zaznaczyć, że tak jak dotychczas osoby fizyczne usuwające drzewa lub krzewy na cele niezwiązane z prowadzeniem działalności gospodarczej po uzyskaniu stosownego zezwolenia, są zwolnione z powyższych opłat.</p>
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu	
☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
☒ zmniejszenie liczby dokumentów ☒ zmniejszenie liczby procedur ☒ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy
<p>Komentarz: Zmniejszenie liczby procedur nastąpi w związku z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) powoływaniem i odwoływaniem określonych członków rad nadzorczych wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej przez ministra właściwego do spraw środowiska (nie będzie potrzebna uchwała sejmiku województwa), 2) możliwością zmniejszenia przez rady gminy zakresu obowiązku uzyskiwania zezwoleń na usunięcie drzew i krzewów 	
9. Wpływ na rynek pracy	
Nie dotyczy	
10. Wpływ na pozostałe obszary	
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe
	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego	
Na bieżąco, po wejściu w życie ustawy	
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?	
<p>Ocena wielkości rzeczywistych korzyści związanych z wejściem w życie regulacji będzie możliwa po około 5 latach od wejścia w życie nowelizacji ustawy. W tym czasie będzie można ocenić, czy wprowadzone rozwiązania przyczyniły się zarówno do zwiększenia efektywności, skuteczności i sprawności działania w obszarze ochrony przyrody. Specyfika zapisów projektu uniemożliwia zastosowanie określonych mierników do oceny działania tych przepisów, jednak ocena efektów tych działań będzie przeprowadzana na bieżąco, m.in. przez służby ochrony przyrody.</p>	
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)	
brak	